Влада - Радам !

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№ 141 (891) ♦ Середа, 27 липня 1994 року ♦ Ціна договірна

ЯК ЗНЕШКОДИТИ ПРОТИФІНАНСОВУ МІНУ?

25 липня Президент України Леонід Кучма провів робочу нараду з питань фінансової стабілізації та валютного регулювання в Україні.

Підкреслювалося, що це — та наріжна проблема, від розв'язання якої найбільше залежить вихід з кризи усіх ланок економіки, а відтак — матеріальне становище кожної сім'ї. Реальна ситуація ускладнилася ще й тому, що за останні місяці фінансові кроки уряду та інших вищих державних структур багато в чому заклали ефект, як говорилося на засіданні, міни уповільненої дії. Зокрема, при так званому «бездефіцитному» бюджеті уряд взяв у Національному банку кредити в десятки трильйонів карбованців.

Учасники зустрічі запропонували конкретні шляхи стабілізації карбованця, припинення безвідповідальних емісій паперових грошей, наведення порядку у валютних операціях, відміни фіксованого курсу карбованця. Без цього не запрацюють підприємства, а Україна й далі втрачатиме ринки збуту своїх товарів, залишатиметься збитковим практично весь наш експорт.

На зустріч були запрошені і виступили представники різних економічних шкіл та політичних поглядів, а також урядових установ і міжнародних фінансових організацій: міністри Роман Шпек та Петро Германчук, голова правління Нацбанку Віктор Ющенко, відомі фахівці Віктор Пинзеник, Володимир Лановий, Валерій Геєць, Олександр Савченко, Олег Гаврилишин та інші.

Підсумовуючи обговорення, Президент України дав доручення до 5 серпня ц.р. доопрацювати проекти Указів Президента «Про валютне регулювання», «Про вексельне покриття взаємозаборгованості підприємств», до 10 серпня — «Про захист внутрішнього ринку України та впорядкування митної політики держави», а також підготувати проект Закону України «Про оподаткування доходів підприємств та організацій».

З РОБОЧОЮ ПОЇЗДКОЮ ДО МОСКВИ

Вчора після полудня Голова Верховної Ради України Олександр Мороз відбув з робочою дводенною поїздкою до Москви. Передбачається його зустріч з главою російського уряду Віктором Черномирдіним, Головою Державної Думи Іваном Рибкіним, міністром закордонних справ РФ Андрієм Козирєвим, іншими офіційними особами. Мета поїздки — прискорити підписання широкомасштабного договору про дружбу і співробітництво між Україною та Російською Федерацією.

Продиктовано в номер

Мішель Камдессю буде в Києві

Керуючий директор Міжнародного валютного фонду Мішель Камдессю відвідає Київ 27—28 липня. Про це стало відомо агентству «Інтерфакс-Україна» від високопоставленого співробітника адміністрації Президента України.

М. Камдессю проведе тривалу розмову з Л. Кучмою і зустрінеться також з Прем'єр-міністром України Віталієм Масолом та Головою Верховної Ради України Олександром Морозом.

Головна мета візиту М. Камдессю — ознайомитися з поглядами нового керівництва країни на характер відносин і співробітництва України з МВФ.

25 липня до Києва прибув директор другого європейського департаменту МВФ Джон Одлінг-Смі та керівник української місії МВФ Пітер Хоул.

Привіз з Неви нам... Україну

«Я завжди приїжджаю в Україну, як до матері, бо моя мати вже лягла в землю», — сказав на відкритті своєї виставки у Києві, в офісі товариства «Україна», художник із Санкт-Петербурга Микола Коваленко. Сам він народився і виріс у подільському селі Ометинцях, що на Вінниччині, вчився в Яворівському художньому училищі, а згодом — у Ленінградському вищому художньому училищі імені В.І.Мухіної.

Неповторні образи рідного краю ожили в Коваленкових роботах, які він привіз у Київ. Є серед них і стилізовані під фольклор речі, й історичні образи, скажімо, такі, як Гонта та Роксолана, і, можливо, головний символ виставки — робота «Мати».

Спонсорами вернісажу митця, в серці якого живе Україна, виступили товариство «Україна» і концерн «Ємець» із Санкт-Петербурга, до речі, названий за прізвищем його президента — Анатолія Федоровича Ємця, українця за походженням.

Випробування ячменем

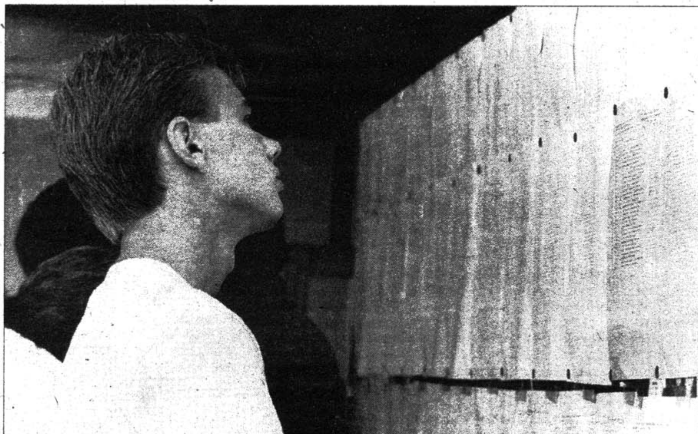
Ніколи раніше хліборобам Луганщини не доводилося збирати так багато ярового ячменю, як у нинішньому році. У зимові морози майже половина посівних площ озимої пшениці загинула, і навесні їх пересіяли яровим ячменем. А цю ж культуру збирати значно складніше, та ще за таких обставин: щорічні закупівлі — по 300—350 комбайнів, а торік область не змогла придбати жодного, напередодні жнив із-за браку запчастин кожен третій комбайн не був готовий до виходу в поле.

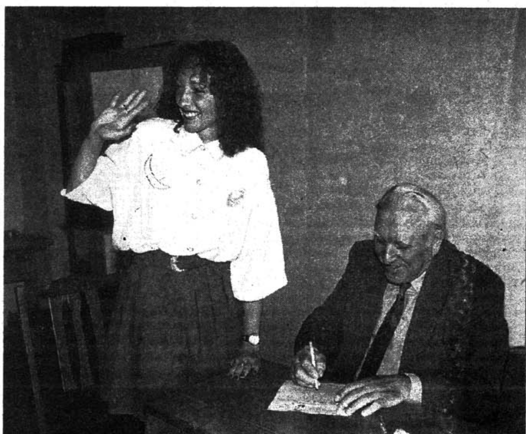
Та все ж жнива йдуть повним ходом. Половину ранніх зернових та зернобобових культур уже скошено. Визначилися лідери: першим в області виконав держконтракт з продажу зерна радгосп «14 років Жовтня» Слов'яносербського району. Найвагоміші намолоти — у радгоспі «Довжанський» Свердловського району — 40 центнерів зерна з гектара. Зазначимо, що в середньому цей показник становить 22 центнери проти 27,7 центнера торік.

Утворено загін самооборони

У Головеньках Борзнянського району Чернігівської області вирішили покінчити з розкраданням суспільного добра, а також іншими протиправними і злочинними діями шляхом утворення загону самооборони. Перша сесія сільради затвердила його персональний склад. Самооборонці чергуватимуть вночі та увечері у селі на виробничих ділянках, охоронятимуть вирощений урожай, майно сільчан та колгоспу, забезпечуватимуть правопорядок у населеному пункті. І все це не у примусовому порядку. Членам загону самооборони вирішено виплачувати за чергування середньоденний заробіток головного спеціаліста господарства, надавати триденну оплачувану відпустку, виділено по 10 соток сінокосу. Передбачено й інші пільги.

За одного юриста двох танкістів дають

Україна — аж ніяк не чемпіон за кількістю юристів на душу населення. Вона й за якістю не чемпіон. Стара юриспруденція готувала переважно «криміналістів», а новій доводиться перекваліфіковуватися на «ринковиків». А це — кадри, гроші, драми, боротьба. Отож, лише спочатку перевиховавши, а потім помноживши всіх нині сущих українських правників на чотири, держава отримає мінімум того, що їй треба.

Фах юриста за рейтингом популярності стабільно в першій трійці. На вступних іспитах до юридичного факультету Київського університету імені Тараса Шевченка конкурс — вісім на місце. І в очників, і в заочників. А ще півсотні офіцерів, які вже мають вищу освіту, що її під жодним кутом не прилаштуєш до цивільного життя, і які з відомих причин прощаються з армією. Скажімо, ви — танкіст, припустимо майор, і ще спроможні вчитися. Вас приймають одразу на другий курс і через п'ять років випускають не танкістом-юристом, а просто юристом. Хоча цього року Міноборони зарезервувало на юрфаці певну кількість місць для своїх людей, плануючи їх на високі посади.

(Закінчення на 4-й стор.).

У Президії Верховної Ради України

25 липня відбулося засідання Президії Верховної Ради України.

Розглянуто пропозиції щодо питань, які плануеться винести на пленарні засідання другої сесії Верховної Ради України — вересень — грудень 1994 року. Серед першочергових — пакети законопроектів з проблем економічних, боротьби із злочинністю, державного будівництва.

Президія вирішила внести на розгляд Верховної Ради проект постанови Верховної Ради України «Про внесення змін і доповнень до постанови Верховної Ради України «Про кваліфікаційні комісії, кваліфікаційну атестацію і дисциплінарну відповідальність суддів судів України».

Розглянуто інші питання державного життя.

Вів засідання Президії перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр Ткаченко.

Прес-центр Верховної Ради України.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни до Закону України «Про громадянство України»

Верховна Рада України **постановляє:**

Внести таку зміну до Закону України «Про громадянство України» (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., №50, ст.701; 1993 р., №14, ст.122):

У частині першій статті 5 слова «для військовослужбовців — військова книжка» виключити.

Президент України Л. КУЧМА

м.Київ, 14 липня 1994 року

З візитом до Туреччини

Вчора з офіційним візитом до Турецької Республіки відбула військова делегація на чолі з міністром оборони України генералом армії України Віталієм Радецьким. Планом візиту, який триватиме до 29 липня, передбачено зустрічі українських військових з офіційними особами у Парламенті Турецької Республіки, Міністерстві національної оборони та Генеральному штабі Збройних Сил Туреччини. У ході візиту очікується підписання двосторонньої Угоди про військове співробітництво.

Прес-служба Міністерства оборони України.

Парламентська хроніка

ДИСЦИПЛІНА І ДИСБАТ — РЕЧІ РІЗНІ

Денне і вечірнє засідання 25 липня

Обговорення питання про забезпечення діяльності народних депутатів України заняло менш як годину. Передусім тому, що представники груп і фракцій так і не змогли знайти спільного знаменника, який влаштовував би всі сторони. Тому Голова Верховної Ради України Олександр Мороз запропонував ще раз розглянути це питання в комісіях, подати свої пропозиції і наступного дня зранку прийняти остаточне рішення.

Далі народні депутати продовжили розгляд у другому читанні проекту Регламенту Верховної Ради України. У ході обговорення було внесено чимало доповнень і поправок, однак більшість з них не знайшла підтримки залу. Народний депутат Є. Жеребецький для того, щоб підвищити відповідальність парламентаріїв за рішення, які вони приймають, запропонував поправку: голосування персоніфікувати. Тобто голосувати поіменно. Однак ця пропозиція не набрала потрібної кількості голосів.

Найбільшу дискусію спричинило обговорення статей, які регламентують роботу депутата на сесіях Верховної Ради. Зокрема, коли йшлося про те, що депутат, який не може взяти участь в одному чи кількох засіданнях, повинен завчасно повідомити про це Голові Верховної Ради, написавши відповідну заяву. Цей пункт викликав чи не найбільше несприйняття, бо, на думку парламентаріїв, він недемократичний. Опонуючи народним обранцям, доповідач народний депутат В. Носов зіслався на Кодекс законів про працю, а також на Закон «Про статус народного депутата», де сказано, що всі виплати, пов'язані з виконанням депутатських обов'язків за дні відсутності депутата без поважних причин, не виплачують. У репліці головуючого першого заступника Голови Верховної Ради О. Ткаченка, по суті, було висловлено підтримку доповідачеві. Адже народні депутати, обстоюючи наведення дисципліни й порядку, мусять з такою самою вимогливістю ставитися й до себе.

Щоправда, пристрасті на цьому не влягалися. Декотрі з депутатів порівняли вимоги статей з тими, які регулюють діяльність дисциплінарного батальйону.

Народний депутат С. Головатий зауважив, що Кодекс законів про працю є демократичніший і сприятливіший для тих, хто працює на виробництві і в установах, ніж норми запропонованого проекту Регламенту Верховної Ради. І поставив запитання: «У нас Верховна Рада чи виправна трудова колонія?» Окрім того, на його думку, Кодекс законів про працю не може поширюватися на народного депутата, бо Верховна Рада — не підприємство і тут немає ні директора, ні найманих робітників.

Одне слово, дві спірні статті вирішено після доопрацювання прийняти в третьому читанні.

Під час обговорення положення про депутатські групи і фракції народний депутат В. Марченко запропонував, щоб чисельність фракцій становила не менш як 5 відсотків від обраних депутатів і була, так би мовити, плаваючою. Однак ця поправка не набрала потрібної кількості «за».

Після обговорення вилучили також частину пункту, де йшла мова про те, що Голова Верховної Ради для забезпечення внутрішньої і зовнішньої безпеки Верховної Ради може залучати Збройні Сили та інші військові формування, безпосередньо звертатися до будь-якого військовика з числа громадян України і той має виконати наказ. А що це прерогатива Президента України, то вирішили не створювати ситуацій, коли військовики, як сказав один з народних депутатів, можуть опинитися у невизначеному становищі і не знатимуть, чиїх наказів слухатися.

Обговорення проекту Регламенту Верховної Ради цього дня так і не завершили й прийняли рішення перенести на наступне засідання.

Василь ТУГЛУК.

У своїй хаті своя правда

Ранкове засідання 26 липня

Кажуть, найневдячніша справа — лічити чужі гроші. Але так уже повелося, що до заробітку народного депутата пильно приглядаються люди, бо вони так чи інакше приміряють до нього свої можливості.

Очевидно, правильне рішення прийняли депутати, коли зранку продовжили обговорювати це питання на відкритому засіданні. Чим менше таємниць, тим менше пересудів. А коли хтось із депутатів запропонував прирівняти заробітну плату парламентаріям України до російських, Голова Верховної Ради зауважив: «Нам не треба рівнятися на порядки в іншій країні. Адже в народі кажуть: у своїй хаті своя правда».

Зрештою, можна було б поставити крапку у розповіді про розгляд питання щодо забезпечення діяльності депутатів, якби окремі народні обранці не намагалися роздмухати в залі вітер, щоб з цього здобути собі якісь бали перед виборцями. Можна сперечатися, завелика чи замала це сума — 4 мільйони карбованців на місяць, але не раз уже говорилося: народний депутат не повинен перебиватися з хліба на воду. Хоча б тому, щоб не залежати у своїй діяльності ні від кого. Та й, зрештою, чому людина, на яку покладено великі державні функції, має одержувати менше, ніж працівник Кабінету міністрів? Саме до цієї зарплати й вирішено було прирівняти заробіток народного депутата.

Після цього на сесії заслухали питання про внесення змін і доповнень до Кодексу про шлюб і сім'ю, з доповіддю у якому виступила народний депутат України Ніна Карпачова.

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

Час роздавати борги, час збирати борги...

Здається, ми нарешті починаємо тверезо оцінювати ситуацію, у якій опинилися. Ще недавно за саму лише думку про подальшу експлуатацію Чорнобильської АЕС новоявлені українські демократи таврували ганьбою кожного, хто насмілювався її висловити. Хоч спеціалісти, оговтавшись після аварійного шоку й проаналізувавши стан нашої енергетики, дійшли висновку, що про закриття станції годі й думати.

Але перемогли все ж політичні амбіції, і Верховна Рада першого скликання прийняла рішення про закриття ЧАЕС. Щоправда, вистачило здорового глузду дебатувати на цю тему, продовжуючи експлуатувати станцію. Економічна криза переконала навіть затятих: Україні бракує електроенергії, а зупинення ЧАЕС обійдеться нам у кілька мільярдів доларів. Сподівання на допомогу світового співтовариства, як ми вже переконалися, ілюзія.

Крім того, чимдалі, тим більше спочатку вселюдська, а потім всесоюзна і всеукраїнська трагедія почала перетворюватися на регіональну, в межах Київської області. Саме тому Голова Верховної Ради України Олександр Мороз і Прем'єр-міністр України Віталій Масол у супроводі голови Київської облради Василя Сінька здійснили поїздку на ЧАЕС. Вона відбулася 25 липня.

Під час цієї зустрічі генеральний директор станції Сергій Парашин зробив стислий аналіз роботи підприємства. Нині на встановленій потужності працює перший енергоблок, на третьому провадять плановий ремонт. Другий зупинено після пожежі, а четвертий, як відомо, — в укритті. Генеральний директор підкреслив: у результаті проведених заходів з поліпшення характеристик аварійного захисту, безпеки експлуатації можливість розгону реактора виключено, повторити аварію неможливо, якщо навіть дуже захотіти. Це підтвердив і міжнародний проект «Безпека проектних рішень експлуатації АЕС з

реакторами РБМК», над яким працювало 170 спеціалістів МАГАТЕ з 11 країн світу.

Щоправда, за два дні після такого висновку комісії МАГАТЕ її генеральний директор пан Блікс надіслав листа Президентові України про те, що реактори на ЧАЕС не відповідають... світовим стандартам. Отож, як бачимо, справа не лише у наших вітчизняних опонентах.

Щодо подальшої долі ЧАЕС, то її директор сповнений оптимізму: якщо затратити на модернізацію і реконструкцію станції 600 мільйонів доларів, то це вже невдовзі обернеться 12 мільярдами доларів прибутку. Україна буде з електроенергією, тисячі людей, які експлуатують станцію, матимуть роботу.

Якщо ж піти шляхом, по якому підштовхують і вітчизняні, і зарубіжні прихильники закриття ЧАЕС, то маємо викласти чотири мільярди доларів, що ніколи не окупляться. Крім того, щоб вийти на нинішні потужності, Україна мусить спорудити ще п'ять реакторів на вже діючих АЕС в інших регіонах.

Голова облради Василь Сінько висловив іншу пропозицію: не закривати ЧАЕС, що потягне за собою нові величезні затрати, а на ці кошти спорудити нові блоки на наявних комунікаціях та інфраструктурі. Рішення хоча й дороге, але найоптимальніше.

— Ми нині розплачуємося за технічний прогрес, — заявив на прес-конференції Голова Верховної Ради України Олександр Мороз. — Це — біда не лише України, а й світового співтовариства, яке не поспішає вкладати у цю справу гроші. Отже, сподіваючись на допомогу, треба розраховувати на власні сили. Від нас вимагають закрити ЧАЕС заради спокою Європи. А хіба ми відмовляємося? Та поки що не маємо змоги. Або ті, хто прагне спокою, допомагають Україні, але не на словах, а на ділі, або ж ми виходимо із ситуації відповідно до можливостей. Принаймні, поспішних рішень не буде. Це я твердо обіцяю. Приймаємо їх лише на підставі грунтовного аналізу спеціалістів.

— На чорнобильські проблеми держава виділяє з бюджету 20 відсотків коштів, — повідомив журналістам Прем'єр-міністр України Віталій Масол. — Більше поки що не в змозі. І поспішати із закриттям ЧАЕС — означає прямувати до остаточного розвалу економіки України. Треба добре подумати, врахувати реалії, а потім уже приймати рішення.

Побувавши на блочних щитах управління першого і третього енергоблоків, у реакторному залі енергоблоку № 3, машинному залі станції, вислухавши спеціалістів, обслуговуючий персонал, високих службових осіб, журналісти переконалися: закрити ЧАЕС, як двері до кімнати, неможливо. Є політика, а є реальне життя.

Політичні рішення, як пояснив голова Держкоматому Михайло Уманець, надто дорого обійшлися Україні. Здати в експлуатацію п'ятий енергоблок, що височіє на ЧАЕС як пам'ятник нашій безгосподарності, 1987 року було багато простіше й дешевше, ніж нині. Але політика щодо ЧАЕС тоді випливала із обвинувачувальних заяв деяких «провидців», які відкрили нам очі на те, що біда є біда...

Вже 1991 року ми забезпечили найвищу безпеку експлуатації станції, у неї вкладали гроші. Після рішення про закриття інвестиції припинилися. Ще одне таке політичне рішення, і важко сказати, якою ціною воно буде оплачено.

І наостанок. Побувавши на щиті управління першого енергоблоку, ми побачили табло, на якому постійно висвічувався показник: 49,5 ГЦ. Це означало, що ЧАЕС на даний момент видає некондиційний товар. Не тому, що не спроможна на краще, — бракує палива. Це — до відома необізнаних, які здіймають лемент з приводу продажу електроенергії за кордон. Мовляв, Україна її стільки не потребує... Прикро. Але чи не пора вже подивитися правді в очі?

Валентина ПИСАНСЬКА.

Фото Валерія СОЛОВЙОВА (Укрінформ).

Олександр КОЖУШКО: «Як працюватимуть паливно-енергетичний комплекс, транспорт і зв'язок, так працюватиме і все народне господарство»

Хто є хто

Олександр Михайлович Кожушко — народний депутат від Ясинуватського виборчого округу № 145 Донецької області, голова постійної Комісії Верховної Ради України з питань паливно-енергетичного комплексу, транспорту і зв'язку. Народився 1928 року на Дніпропетровщині. Закінчив Дніпропетровський інститут інженерів залізничного транспорту. Після чого працював на залізниці: від прийомоздавача до начальника Одесько-Кишинівської залізниці. Останні тринадцять років керує Донецькою залізницею. На прохання окреслити напрями, що будуть магістральними для комісії, відповів:

— Сама потреба у створенні нашої комісії продиктована тим, що від роботи паливно-енергетичного комплексу, транспорту і зв'язку значною мірою, якщо взагалі не цілковито, залежить робота всього народного господарства. Отже, в найперших планах нашої комісії — робота над законами, які створили б відповідні умови для нормальної діяльності всієї інфраструктури. Зокрема, сьогодні нема законів про залізничний, морський, автомобільний транспорт, зв'язок, надра та інших. Тобто ми стоїмо перед фактом, що у нашій державі нема законів, які регламентували б діяльність галузей, від яких залежить піднесення економіки. А нещодавно, як ви знаєте, Верховна Рада уже розглянула закон про енергозбереження.

— Пам'ятаю, ще Верховна Рада попереднього скликання кілька разів розглядала цей закон, однак не спромоглася прийняти його навіть у першому читанні. Зокрема, наводилися такі аргументи: нехай, мовляв, підприємства споживають таку кількість енергії, за яку здатні заплатити, тобто найліпшим контролером буде платоспроможність підприємств, а відтак це змушуватиме ставати на шлях енергозбереження. Проте з другого боку наводився інший аргумент: обладнання та устаткування наших підприємств до того зношене, що вони завтра ж стануть банкрутами. Як, на вашу думку, у даному разі бути?

— На жаль, дуже часто наші керівники не орієнтуються на показники роботи підприємств інших країн, а тому звучать подібні заяви. Мовляв, скільки підприємство спожило енергії, за стільки воно заплатить. Але погляньмо на цю проблему під іншим кутом зору: сьогодні підприємства, які часто витрачають енергії в 4—5 разів більше, ніж підприємства у розвинених країнах, вносять ці затрати у собівартість продукції, що призводить до її надмірного подорожчання. До того ж, якщо ще 6—7 років тому втрати енергії на шляху від джерела до споживача становили до 6 відсотків, то сьогодні сягають 18 відсотків. І це в той час, коли в нас існує велика проблема із нафто- та газозабезпеченням! У зв'язку з цим я не можу не згадати Європу 70-х років, коли там серйозно взялися за енергозбереження: ми тоді дивувалися з цього, а сьогодні бачимо, що тут Європа обігнала нас на багато років. Обігнала нас у сфері, де не йдеться про якісь значні капіталовкладення; в багатьох випадках єдине, що вимагається, це відповідальність і свідомість кожного громадянина. Тому, за підрахунками фахівців, впровадження цього закону і встановлення відповідного контролю тільки протягом одного року дасть до 8 мільярдів карбованців прибутку.

— Тобто в даному разі навіть не йдеться про запровадження енергозберігаючих технологій? Такого результату можна досягти завдяки ізоляції труб, ущільненню кранів, вікон тощо?

— Так, якщо побороти хоча б явну марнотратність енергії: наприклад, не мають цілодобово горіти лампочки, не має постійно текти вода тощо. Закон передбачає контроль і відповідальність службових осіб, у тому числі й матеріальну. А ці кошти йтимуть до фонду енергозбереження і витрачатимуться на енергозбережні проекти.

— Олександре Михайловичу, давайте зачепимо проблему забезпечення України нафтою і газом. Зокрема можливості збільшення власного їх видобутку, бо, за прогнозами вчених, Україна має непогану перспективу.

— Звичайно, власним видобутком ми не можемо забезпечити себе на сто відсотків, але істотно збільшити видобуток нафти і газу, особливо метанового, ми в змозі. І сьогодні комісія ставить собі за мету розробити разом з Кабінетом міністрів, Академією наук чіткий перспективний план газо- та нафтовидобутку. А що на все грошей нині не вистачає, то маємо йти шляхом інвестування окремих ділянок з таким розрахунком, щоб вирішити головні питання. Крім того, потрібно створити відповідні умови для іноземних інвесторів, які можуть надати суттєву допомогу у вирішенні цих завдань.

— А що ви скажете про транспорт? Пам'ятаю, кілька років тому розпочалася робота над проектом так званої трансєвропейської магістралі, що мала пролягти й через Україну. Цей проект актуальний і досі, але таке враження, що про нього забули.

— Справді, у програмі роботи комісії це питання є. Ми збираємося його розглянути, з тим щоб остаточно визначити, коли, в який термін, за які кошти магістраль будуватиметься. А що її потрібно збудувати, нема жодних сумнівів.

— Олександре Михайловичу, ви уже досить довго працюєте на залізниці. Відомо, що сьогодні це найстабільніший вид транспорту, але, очевидно, проблем і там вистачає. Як ви їх збираєтеся вирішувати, бо, як то кажуть, тут вам і карти в руки.

— Безумовно, залізничний транспорт, як і всі галузі народного господарства, переживає важкі часи. Зокрема значно зношений рухомий склад, а що (у зв'язку зі скороченням виробництва) скоротилися перевезення, то, ясна річ, зменшилися й доходи. Відтак є проблема з оновленням рухомого складу. Сьогодні залізничники намагаються максимально використовувати те, що є, ремонтуючи рухомий склад на наших заводах. Крім того ми працюємо над створенням власне української бази з виготовлення вагонів, електровозів, тепловозів. Скажімо, нещодавно Кабінет міністрів прийняв постанову, яка передбачає створення бази для виробництва дизель- та електровозів. Важливим напрямом роботи має стати підвищення дисципліни перевезень.

— І останнє запитання. Скажіть, чи задоволені ви тим, як укомплектована ваша комісія?

— Щодо кількості, то в комісії нас 14 чоловік, що ж до професіоналізму, то робота над законом про енергозбереження, перевірка діяльності Чорноморського пароплавства показала, що члени комісії готові до серйозної праці.

Вів розмову
Сергій ЛАВРЕНЮК.

«Княжити» нам не дозволять виборці

Життя Рад

Вибори до місцевих Рад у Сквирському районі Київської області проходили навдивовиж активно. Виговорилися на різноманітних зборах і зустрічах усі, хто хотів: представники партій, рухів, блоків і громадяни, які представляли самих себе. Переконана, що на користь і тим, хто пройшов у районні ешелони влади, і тим, хто залишився поза ними.

А в марафоні на посаду голови Ради переміг Василь ПІСКУНОВ — людина на Сквирщині знана, бо займав тут і адміністративні, і виборні посади. Останні дев'ять років обирався головою районної і міської Рад.

— Василю Івановичу, як почувається людина, котрій виборці віддали перевагу серед шести претендентів?

— Нормально. Вважаю, що нині у нас відбулися перші демократичні вибори. І найбільше їх досягнення — в тому, що, сподіваюся, буде досягнуто взаємної відповідальності сторін: і голови Ради за справи в районі, і виборців, які в разі своєї помилки можуть її виправити.

— Є над чим працювати?

— Є. Нині ситуація така, що насамперед слід подбати про те, щоб хоч не втратити досягнутого, не зупинитися на цьому. Ми досить успішно провели газифікацію сіл району, розгорнули будівництво.

Але з'явилася проблема, розв'язати яку без втручання уряду не вдасться. Це — паритет цін на сільськогосподарську і промислову продукцію. А от те, що ми торік втратили 560 чоловік (настільки більше померло, ніж народилося), то це вже ланки єдиного ланцюжка — і державної, і місцевої політики.

— Останню проблему як вирішуватимете?

— А ви не посміхайтеся, бо це справа серйозна. Населення старіє. Значить, треба створювати умови для того, щоб до села поверталася молодь. З газифікацією, вважаю, прийде й цивілізація. Житло будувати, не забувати про об'єкти соцкультпобуту.

Я для себе серед першочергових завдань визначив отаке: будь-що повернути у Сквиру сільськогосподарський технікум, який колись перевели в Ірпінь. Хтось вирішив, що там, ближче до столиці, юнаки і дівчата краще засвоюватимуть сільськогосподарські науки...

— Як ви ставитесь до дискусій щодо назви органів місцевого самоврядування? Що це має бути, на вашу думку: управа, муніципалітет чи ще щось?

— А чим Рада не влаштовує? Вважаю, що походження цієї назви не від радянської влади. Гарне слово, українське. Ще в козаків на Січі воно було в ужитку. Воно прижилося, його треба зберегти. А то ми притягнули за вуха стільки усіляких «консенсусів» і «менталітетів», що й міністри вже не розберуться...

— Чи змінюватимете ви структуру місцевої влади?

— Думаю, ні, а от функції у нинішніх відділів будуть, безумовно, іншими. Скажімо, райплан. Він і досі доводить, хто, скільки і коли повинен здати молока чи металолому. Але ж ми йдемо до ринку. З'явилися, приміром, приватні підприємства. Хто може їм диктувати? Тільки попит споживачів.

Функції фонду комунального майна теж повинні бути більш продуманими. А то ми так приватизували нашу систему побутового обслуговування, що нині ані лазні, ані пральні не знайти. Виходить, що ми цю систему створювали протягом 230 років, а поламали за два дні, залишивши населення без елементарних побутових послуг. Я — за приватизацію, але щоб у людини був вибір: іти стригтися у приватну перукарню чи в державну.

Переосмислення і реорганізації вимагають наші відділи народної освіти і охорони здоров'я відповідно до умов, які склалися.

— Хоч вибори і були демократичними, але люди побоюються, що в результаті з'являться такі місцеві князьки, на яких управи не буде. Адже влада, та ще й зосереджена в одних руках, породжує стільки спокус...

— А закон тоді навіщо? Але я згоден: повинна бути в ставку щука, щоб карась не дрімав. За щуку — Кабінет міністрів, який теж повинен реформуватися відповідно до змін у виконавчій владі. Скажімо, якби голови обласних Рад входили до складу Кабінету міністрів, разом з ним відпрацьовували політику регіонів, то це дало б, вважаю, буквально миттєвий ефект. По-друге, таким чином удалося б уникнути дріб'язкової опіки.

А «княжити» не дозволять виборці — вони швидко розберуться, хто є хто. Просто треба їм більше довіряти і вірити...

Інтерв'ю взяла
Валентина ПИСАНСЬКА.
Сквира
Київської області.

ЗАКОН УКРАЇНИ

ПРО ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ВИБОРИ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ»

Верховна Рада України постановляє:

1. Внести до Закону України «Про вибори Президента України» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., №8, ст.40) такі зміни:

Частину першу статті 42 викласти в такій редакції:

«1. Якщо до виборчого бюлетеня було включено більше двох кандидатів у Президенти України і жодного з них не було обрано, Центральна виборча комісія призначає повторне голосування по виборах Президента України по двох кандидатах, які одержали найбільшу кількість голосів, не рахуючи тих кандидатів, які після першого голосування зняли свої кандидатури.

У разі, коли один з кандидатів, по яких проводиться повторне голосування, не пізніш як за сім днів до дня голосування зняв свою кандидатуру, Центральна виборча комісія приймає рішення про включення до виборчого бюлетеня наступного за кількістю одержаних голосів кандидата. Якщо кандидатура знята пізніше зазначеного строку або немає інших кандидатів, голосування проводиться по одній кандидатурі».

2. Ввести Закон в дію з дня його опублікування.

Президент України
Л. КУЧМА.

м.Київ,
13 липня 1994 року.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення доповнення до статті 218 Кодексу України про адміністративні правопорушення

Верховна Рада України постановляє:

1. Частину другу статті 218 Кодексу України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до №51, ст.1122; 1985 р., №24, ст.553, №44, ст.1056; 1986 р., №15, ст.326, №27, ст.539, № 52, ст.1057; 1987 р., №12, ст.226, №25, ст.ст.453, 454; 1988 р., № 52, ст.1184; 1989 р., №22, ст.236; 1990 р., №5, ст.60, №12, ст.194; Відомості Верховної Ради України, 1992 р., №32, ст.457, №39, ст.570; 1993 р., №15, ст.131; 1994 р., №12, ст.58, №19, ст.111) після слів і цифр «частинами першою і другою статті 178» доповнити словом і цифрами «статтями 197, 198, 199».

2. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України
Л. КУЧМА.

м.Київ,
5 липня 1994 року.

Продиктовано в номер

Правники про Указ

Спілка юристів, Спілка адвокатів, Асоціація українських правників та Українська правнича фундація оприлюднили спільну Заяву з приводу Указу Президента «Про невідкладні заходи щодо посилення боротьби зі злочинністю». Указ названо «своєчасним», але лише «певною мірою обгрунтованим». Йдеться, зокрема, про інститут «запобіжного затримання», котрий, на думку правників, порушує не тільки право на захист, а й загальногромадянські та політичні права особи. «Не виправляє становища і декларативна вказівка про право затриманої особи на захист «у встановленому законодавством порядку», бо такий порядок ... гарантовано тільки для підозрюваного, обвинуваченого і підсудного, а не для особи, до якої пропоновано застосувати «запобіжне затримання», якого немає в законодавстві України. У Заяві також сказано, що Указ тим самим зводить нанівець досягнення правотворчості України останнього часу, завдяки яким наша держава почала здобувати авторитет правової.

Відновлено буковинську митрополію

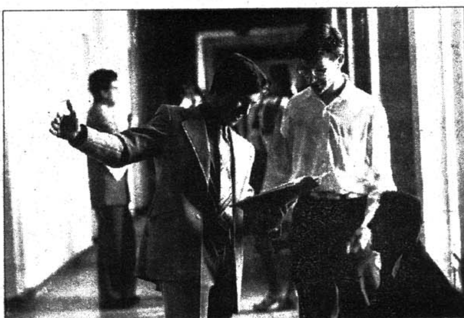
Відбувся собор Чернівецько-Буковинської епархії Київського патріархату. Він проголосив про відновлення на терені краю православної митрополії, яку колись ліквідувала радянська тоталітарна система. На соборі також прийнято ухвалу про створення Православного релігійного фонду Буковини.

Президент Татарстану прибув на відпочинок до Криму

На відпочинок до Криму прибув президент Республіки Татарстан Мінтімер Шаймієв. У сімферопольському аеропорту високого гостя зустрічали президент Республіки Крим Юрій Мєшков, командувач Чорноморського флоту адмірал Едуард Балтін, інші офіційні особи. На аеродромі Мінтімер Шаймієв сказав журналістам, що традиційні узи дружби і взаємовигідного економічного співробітництва між Кримом і Татарстаном будуть міцніти і розвиватися. Можливими напрямами такого співробітництва він назвав не лише поставки енергоносіїв, а й обмін продукцією між підприємствами, створення спільних підприємств у сфері виробництва, торгівлі і сервісу.

Знайомство України з Бельгією відбудеться

У Києві відбулися установчі збори 49-ї за ліком громадської міжнародної організації — цього разу Асоціації «Україна—Бельгія». Асоціація, згідно із Статутом, який зареєструють найближчим часом в Міністерстві юстиції, сприятиме налагодженню гуманітарних зв'язків між обома країнами. Діятиме вона в рамках Федерації товариств зв'язків із зарубіжними країнами. За словами виконавчого директора Федерації Ігоря Хмари, Асоціація обіцяє відкрити Україну для Бельгії, в якій, за деякими даними, проживає близько 30 тисяч українців.

За одного юриста двох танкістів дають

(Початок на 1-й стор.).

Вимога часу. Де ті буколічні роки, коли можна було закінчити ВПШ — і ти вже керівник? Минули. Як і горда своєю безплатністю вища освіта. Нинішня вища освіта негорда, фінанси не дозволяють. Якщо є багаті і далекоглядні люди, готові фінансувати ваше юридичне майбутнє — чи то фірма, чи батьки, — не випробовуйте долю. Юридична освіта коштує 120 мільйонів карбованців (якщо це перша освіта). Якщо друга — 100. Держава витрачає на це задоволення все одно більше. Наші «платні» студенти теж дотовані.

Нинішнього року на юрфак приїхала численна група ізраїльтян. З палкого бажання навчатися в Україні вони навіщось вивчили російську мову. Факультетові доведеться частково пригадати недавню російськомовність, але ненадово. Роз'яснювальну роботу з відповідними іноземними установами вже проведено.

Накотилася на юрфак і друга депутатська хвиля (перша цілком благополучно навчається). Депутатів, які, сповідуючи принцип професіоналізму, бажають набути юридичну освіту, багато. Є клопотання про них на рівні Голови ВР. На жаль, не підтримане фінансово. «Виділили б нам мільярдів з десять, — мріє декан факультету Владлен Гончаренко, — ми хоч за опалення розплатилися б». А інакше на цьому вельми престижному факультеті взимку знову доведеться починати першу пару о десятій годині — заощадження електроенергії.

Отакі державницькі перспективи на тлі державної бідності. 30 самих лише професорів — не будь-який вуз таким похвалиться. Маленька модель нашого суспільства, де всі, від танкіста в формі й інтелектуала-школярика до народного депутата, готові вивчати його величність Закон. Щоб знати, виконувати, а дасть Бог — і змінювати.

Людмила МИКИТЮК.

На знімках: іспити на юридичному факультеті Київського університету імені Тараса Шевченка.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Просто хочу допомогти землякам

Херсонські медичні установи відвідала лікарка з австралійського міста Сіднея Крістіна Білинська, українка за походженням. Вона перебуває в Україні за дорученням престижного доброчинного клубу «Ротарі клаб».

— Австралійські спеціалісти, — розповіла Крістіна Василівна нашому кореспонденту, — допомагають українським лікарям опанувати новітню методику лікування хворих, особливо з серцево-судинними вадами. У клініках Австралії пройшло стажування вже близько десяти київських колег, в основному з Інституту серцево-судинної хірургії. Завдяки цьому в Україні стали практикувати операції на серці дітям раннього віку, чого раніше не було, якщо говорити про тенденцію і масштаби. Причому київські хірурги запропонували свої послуги і за межами Києва, активно освоюють провінцію.

Я відвідала Херсон, зокрема ваш діагностичний центр і обласну дитячу лікарню, котрі найактивніше співпрацюють в реалізації програми зі створення нової технології лікування хворих. Вперше в Херсоні проведено операції на серці. Таких операцій, мені повідомили, вже зроблено 11. Робили їх спеціалісти з Києва Ілля Ємець і Василь Карпенко за допомогою херсонських хірургів Андрія Чернова і Миколи Шейка. Скажімо, дві останні операції пацієнтам з уродженими вадами серця — 12-річній Вікторії Міщенко з Нижніх Сірогозів і 3-річній Яні Таут з Херсона зроблено, на мою думку, блискуче. Діти почуваються добре, незабаром їх випишуть з лікарні. Ще один момент — ваші клініки, в яких я побувала, оснащені медичним обладнанням не гірше, ніж наші австралійські. А це означає, що тут можуть оперувати хворих із серйозними, важкими недугами.

— Що вас тягне в Україну? Адже ви, як я знаю, вже не вперше її відвідуєте.

— Я добре пам'ятаю своє коріння. Мої предки звідси, з України. Батько народився у Чернівцях, мати — у місті Самборі Львівської області. Усі минулі роки я шукала можливості потрапити на землю своїх батьків і прадідів, зробити щось корисне для земляків. Хоч і допомагає мені клуб «Ротарі» підтримувати зв'язки з Україною, в основному, на діловому грунті, але я самостійно прагну будь-що знову і знову поїхати до Києва. Цього разу з моїм сином ми витратили на подорож майже 5000 доларів, щоб побачити рідну мені землю. Летіли літаком через Гонконг до Амстердама. Чого зробили такий великий «гак»? А того, що в Австралії поширюються чутки щодо порядків у Росії, і зокрема в Москві. Подорожувати через Москву, кажуть, небезпечно, бо там великий сплеск злочинності. Та й поїзди начебто дуже брудні, без достатніх зручностей для пасажирів. Не знаю, чи так це.

Але вирішили не ризикувати. От і довелося переплатити гроші за квитки. Для мене, керівника приватної терапевтичної клініки, було непросто обрати саме цей варіант маршруту в Україну. Але так хотілося приїхати сюди, що не зважила на затрати.

— Ваші враження про Херсон, напевно, найкращі?

— Можна сказати, що так. Хоча неозброєним оком видно, що в місті нібито немає прискіпливого господаря, бо санітарія, взагалі порядок на вулицях і біля під'їздів будинків мають бути кращі. Але це, так би мовити, суб'єктивні, побіжні, не головні враження. Найголовніше те, що херсонці прагнуть долучитися до рівня світової медицини, пізнати смак цивілізації, не зупинитися на шляху до пізнання того нового, що з'явилося в медицині. Вони роблять багато для того, щоб забезпечити сучасне лікування хворих. Нехай щастить їм у цьому доброму ділі.

Інтерв'ю узяв Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Херсон.

Селу потрібна термінова допомога

І насамперед фінансова. Про це йдеться у зверненні колективу металургійного комбінату «Запоріжсталь» до працівників промислових структур Запорізької області.

«Зараз на полях області йде збирання зернових культур, і його результати наочно показують, до чого призвела політика ігнорування потреб нашого сільського господарства. Низька врожайність, як і низькі надої молока та прирости живої ваги худоби, — прямий наслідок відсутності паритету цін між продукцією села й міста, наслідок непродуманих методів розв'язання економічних проблем держави за рахунок колгоспів і радгоспів», — зазначається у зверненні, підписаному директором комбінату Віталієм Сацьким та головою профспілкового комітету Леонідом Безлепкіним.

Запоріжсталівці постійно надають допомогу сільському господарству області не лише грішми, а й металом, пальним, технікою, запчастинами, добривами та обладнанням. Але цього замало, переконані вони, пропонуючи сформувати фонд стабілізації сільськогосподарського виробництва області.

Володимир ДУПАК.

Запорізька область.

Мандати плюс автомати

П'ятдесят (!) працівників органів внутрішніх справ Рівненщини обрано депутатами Рад різного рівня. Переважна більшість із них — дільничні інспектори міліції, ці «тяглові коники», що не знають спокою ні вдень ні вночі, зате знають в обличчя кожного гульвісу, хулігана, неробу. У сільських і селищних Радах вони, безперечно, матимуть про що сказати...

Зрештою, рівненська міліція активізувалася не лише в царині депутатської діяльності. Недавно упродовж 48 годин було здійснено комплекс оперативно-профілактичних заходів, в яких були задіяні у посиленому режимі роботи практично всі підрозділи міліції. В результаті затримано значну кількість правопорушників, вилучено чималі суми валюти, наркотичні речовини.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівненська область.

Друга молодість комбінату

Достроково і якісно завершено один з етапів генеральної реконструкції на орендному підприємстві «Макіївський металургійний комбінат імені Кірова». Тут зведено сортовий стан № 150 потужністю 1 мільйон 200 тисяч тонн дроту-катанки на рік. У розробленні та обладнанні об'єкта активну участь, окрім колективу комбінату, місцевих підприємств та установ, взяла й відома німецька фірма «Скет», чиї прокатні стани працюють у Кривому Розі, Єнакієвому та в інших містах України. Реконструкцію було здійснено в рамках іноземного кредиту під зустрічні поставки металопродукції.

Юрій ДОЦЕНКО.

Донецьк.

Приватним підприємцям, керівникам комерційних банків, директорам державних підприємств, президентам і головам фондів, громадянам України

Будемо вдячні, якщо допоможете Українській асоціації «Відлуння війни»

Асоціацію створено рік тому (зареєстровано Мінюстом 2 серпня 1993 р., свідоцтво № 490).

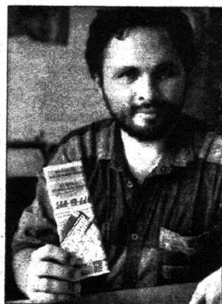
У ній добровільно об'єдналися інваліди війни і з дитинства. Законом України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» їм гарантується підтримка з боку державних органів. Та вона поки що недостатня. Багато інвалідів не мають коштів на придбання найпотрібніших побутових речей, бідують сім'ї з дітьми.

Асоціація як організація теж перебуває в скрутному становищі. Єдиний спонсор (Київське МП «Інвалсервіс») не в змозі оплатити необхідні організаційні заходи, придбання вкрай потрібного технічного обладнання.

Звертаємося до вас з проханням, зваживши на вищесказане, знайти можливість підтримати матеріально Українську асоціацію «Відлуння війни».

Адреса: 252025, Київ-25, п/с 232, розрахунковий рахунок № 1609165 в Оперу банку «Україна» по Київській області, МФО 321574. Телефон 268-80-39.

Навіть у літері все має бути прекрасне

Про тоненькі пластмасові платиночки апетитного суничного, персикового і кольору зеленого яблука, котрі ви бачите на знімку в руках у їхнього творця Олександра Івановича ГЛАДУШИНА, завідувача лабораторії навчального моделювання Луганського педагогічного інституту, — спочатку дізналася вся Україна, а тепер вони продовжують свою «світову експансію»: Росія, Німеччина, Канада, Китай, Індія та інші країни охоче купують оці пластиночки для своїх маленьких громадян.

Про що мова, відразу ж стане зрозуміло тим, у кого в сім'ї росте першокласник. Адже як не сьогодні, то завтра ваша дитина чи онук почне водити кульковою ручкою по пластиночці «від Гладушина».

— А для чого, власне? — перше запитання до Олександра Івановича.

— Щоб найскоріше навчитися письма.

Сотні років навчали письма так: учителька стоїть перед класом і водить у повітрі пальцем, діти повторюють її рухи, засвоюючи алгоритм відтворення літери.

1988 року з'явилася технологія навчання письма, за яку її авторка — шкільна вчителька Потапова — одержала Державну премію СРСР. Суть нововведення ось у чому. На картку розміром п'ять на вісім сантиметрів наклеюють літеру зі спеціального паперу. Дитина, намалювавши у повітрі літеру, водить пальцем по цьому паперу. І після цього вже пише літеру в зошиті. Пальці мають тактильну пам'ять. Залучення цього важливого резерву людини дало змогу скоротити строки навчання письма в 1,8—2,2 раза. А ще в учнів за рахунок цього знизилося навантаження на очі, зменшилася загальна стомлюваність.

У лабораторії ми звернули увагу на таке. Коли дитина навчається за загальноприйнятою технологією, то весь час змінює об'єкти діяльності: водить пальцем у повітрі, обводить пальцем літеру на картці, тоді вже пише літеру в зошиті. Щоразу змінюються пропорції в той чи інший спосіб відтвореної літери і втрачаються щойно надбані навички.

— А що за кордоном, може, там є кращі технології?

— Ми створили банк винаходів у цій сфері, зробили патентну експертизу геть усіх відповідних розробок у США, Японії, Франції, інших країнах. І переконалися: всі б'ються над цією проблемою, а розв'язати її не можуть. За кордоном у навчанні письма використовують різноманітні змінні жетони, інші пристосування, але...

І ось у нашій лабораторії народилася така пластинка. На обох її боках зроблено канавки, що утворюють літери чи їх елементи. Дно канавок рельєфне, з крихітними поперечними борозенками. Тож коли по ньому проводити кульковою ручкою, вона постійно вертикально переміщатиметься, і ці переміщення учень сприймає пучками, тобто сприймає літери як набір «зчитаних» пальцями сигналів, активізує моторну пам'ять. Навчання письма прискорюється.

— А як усе ж ви визначали, скільки саме борозенок має бути на елементах літер?

— А це вже «таємниця фірми», ноу-хау, що й означає «знаю як».

— Олександре Івановичу, мабуть, це не єдиний вид продукції?

— Ми запатентували 46 своїх розробок. Розробили, зокрема, ігри «Гірський слалом», «Хокей», «Волейбол», «Баскетбол». Уже пішов з конвеєра «Настільний теніс». Ці ігри перевершують будь-які закордонні зразки за тими якостями, що розвивають дитину.

Україна одержує за рахунок реалізації нашої продукції тверду валюту. Очікуємо, що тільки з Китаю протягом року надійде не менш як 40 мільйонів доларів.

— Отже ви експортуєте продукцію педінституту рівня світових зразків. Це сприяє створенню відповідного іміджу України.

— Так, звичайно. Ми здатні постачати і своїй державі, і за її межі продукцію високоінтелектуальну. Ще й додаємо робочі місця українським підприємствам. Наприклад, луганський завод «Прогрес» на 70 відсотків працює за нашими замовленнями.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК.
Луганська область.

На знімку: перший вчитель першокласників мало не всього світу Олександр Іванович Гладушин.

Фото Ю. ХРОМУШИНА.

В інженери не піду, я хочу в артисти

Саме так можна охарактеризувати ситуацію, що складається цими днями навколо одеських вузів. У них розпочалися вступні іспити, що спричиняє хвилювання й побоювання не тільки у вступників, а нерідко й у викладачів, деканів і ректорів. Бо коли на одні спеціальності — конкурс великий, то на інші — недобір.

Особливо знизився престиж інженерних професій: не хоче молодь зв'язувати своє майбутнє з промисловим виробництвом. Мабуть, його занепад позначається. Так, на ряді факультетів Одеського політехнічного університету на одне місце і двох претендентів не набереться. А тим часом — на вокальному відділенні державної консерваторії аж по 6 абітурієнтів на одне місце. Добре, звичайно, що не біднів на таланти українська земля, але ж комусь «треба й гайки крутити».

Обмаль і тих, хто хоче стати будівельниками. А от юристами — хоч одбавляй: конкурс в Юридичному інституті держуніверситету, як і в консерваторії, — шість осіб на місце. Щоправда, вже після першого іспиту майже половина їх було «відсіяно», та все ж і далі є з кого вибирати. Водночас, у тому ж університеті тривожить майбутнє ряду факультетів. Тож серед невдах, що зазнали поразки на першому іспиті в Юридичному інституті, ходять викладачі з факультетів точних наук університету: може, до нас підете?

Чимало випускників середніх шкіл бачить себе в майбутньому економістами, лікарями, моряками, військовиками. Якщо перші три спеціальності — не дивина, бо вже тривалий час серед престижних, то остання... знаємо ж, як ще недавно місцеві військкомати зазнавали труднощів з «вербуванням» майбутніх курсантів. А нині в Одеському інституті сухопутних військ чи не найвищий конкурс серед вузів міста. Чому? Це, мабуть, предмет дослідження для соціологів. А припустити можна таке: армія все ж таки гарантує постійне заняття й хоч якусь стабільність сімейного бюджету. До того ж служити зараз не пошлють десь за тридев'ять земель, залишишся у себе вдома — в Україні.

Радує, що сільська молодь не втрачає бажання опанувати традиційні професії сільськогосподарського виробництва — агронома, зоотехніка, інженера, економіста, бухгалтера. І викладачам відповідних вузів і факультетів є з кого вибирати кращих.

Ті, хто не сподіваються стати студентами вузу державної мережі чи, можливо, мають сумнів у рівні фахової підготовки в них, можуть набути спеціальностей в Одеському відкритому інституті, який працює вже два роки, або в Чорноморському університеті класичної освіти (приватному), що нині набирає студентів вперше. Там, звісно, за навчання треба платити. До першого з названих вузів, аби набути спеціальностей правознавців та економістів, документи подало понад 250 абітурієнтів. Їх (чи точніше буде сказати — їхніх батьків) зовсім не бентежить те, що тільки за один семестр навчання тут доведеться викласти від 10 до 15 мільйонів карбованців. Є вже охочі стати студентами й Чорноморського університету, створеного професором Аллою Богуш. Він береться готувати фахівців зі спеціальностей, яких зараз або зовсім немає в державних вузах, або ж кількість студентів там надто обмежена. Тут, у Чорноморському, можна стати, скажімо, викладачем болгарської мови чи івриту, водночас досконало опанувати англійську. Та ще отримати «супутні» спеціальності — перекладача, журналіста, музейного працівника. Або фах соціального психолога, працівника муніципальних служб, гувернера, мистецтвознавця, режисера.

Одне слово, нинішнім абітурієнтам вибирати є з чого. Одне лиш не тішить: якщо якийсь час не поповнюватимемо молодими фахівцями сферу матеріального виробництва, а такі ознаки, як уже сказано, є, то чи не затягнемо сумної?

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса.

Після «вібрації» — клопоти в СБУ

Щоб розплутати всі ті вузли, що їх зав'язав колишній директор заводу «Вібросепаратор» Святослав Палькевич, розібратися, хто з працівників підприємства і якою мірою до них причетний, потрібно ще дуже багато часу. Таку думку висловив, виступаючи на конференції трудового колективу цього підприємства, представник управління по Житомирській області. На «Вібросепараторі» ніхто й не мав сумніву, що слідство буде важким і довгим. Бо в хитромудрих фінансових операціях зав'язано стільки малих і спільних підприємств, у тому числі в Росії, що в їхніх назвах плутаються самі члени колективу.

«Завібрував» колектив «Вібросепаратора» ще на початку року, коли зібрався всупереч волі директора і став допитувати його, де він узяв 10 тисяч доларів на круїз із дружиною Середземним морем та про багато інших неприємних для нього речей. Тоді директора з тріском звільнили з посади. На наступній конференції, майже через півроку, робітники довідалися, що всю правду, на жаль, буде розкрито ще не скоро. Але от що цікаво. Ті факти, які стали предметом слідства, може, ще не скоро спливли, коли б не... приватизація. Палькевич виділив собі 6 тисяч акцій, своїй заступниці з питань економіки Морванюк... 2 тисячі, а от решті — у середньому по 40.

— Якби дав керівникам виробничих підрозділів стільки, як своїй заступниці, вони не підняли б колектив, — саркастично зауважив один із профспілкових активістів підприємства, маючи на увазі, що чимало фактів, які сколихнули колектив і далі не були відомі широкому загалу, не фігурували б у листівках, що з'являлися в цехах, і не привели б до такої «вібрації», що надовго забезпечила роботою працівників Служби безпеки.

Олексій КАВУН.
Житомир.

Поворожи мені, циганко...

та хоч сорочку не зніми. Саме така думка напрошується після випадку, що стався у Хмельницькому. Дві студентки місцевого медучилища, заслухавшись циганськими байками про майбутню долю, не помітили, як залишилися з порожніми руками. Підступна жінка виманила в однієї з дівчат золоті сережки, 3 мільйони рублів, 40 тисяч польських злотих, а в другої, окрім золота, відібрала ще й 5 німецьких марок, 1600 доларів США та 235 тисяч російських рублів. Таких історій в кримінальних звітах чимало. Та це не єдине на сьогодні циганське ремесло.

— Як свідчать факти, на хліб насущний цигани заробляють не лише обманом і хитрощами. Декотрі особи «вдарились» у більш прибутковий наркотичний бізнес. Скажімо, в Полонному нещодавно працівники міліції затримали жінку, в якої вилучили більш як 10 кілограмів наркотичної сировини.

Людмила КСЬОНДЗ.
Хмельницький.

Не святі горщики ліплять

У виробничій структурі колгоспу «Прикарпаття» Вижницького району Чернівецької області з'явився новий цех, який спеціалізуватиметься на гончарстві. Тут випускатимуть керамічні вироби переважно побутового призначення — глечики, миски, макітри, горщики на голубці, вази й підвазонники. Чільне місце в цьому доробку займе полив'яний, оздоблений художнім розписом посуд.

Кількадесят гончарів нового цеху підготував відомий на Буковині митець, член Спілки майстрів народного мистецтва України Михайло Сусак.

Створивши цех, колгосп досяг подвійної вигоди: відродив давній промисел і забезпечив сільську молодь гарантованими робочими місцями.

Василь БАБУХ.
Чернівці.

Півстоліття з голкою та ниткою

В обласному центрі відкрито виставку робіт народної майстрині Наталії Сергіївни Петренко з Вpусилова Чернігівського району. Майже 55 років вона займається улюбленою справою — вишиває рушники, образи-картини. У її доробку — рукотворні килими, рипельє, навіть попівський підрясник. Всю цю гаму кольорів, яка чутливо й ніжно передає шовком світовідчуття сільської жінки, змогли щойно відкрити для себе відвідувачі обласного відділення Фонду культури.

Сергій ПАВЛЕНКО.
Чернігів.

Наче у воду дивився

«Голос України» уже розповідав про дніпропетровця Семена Вікторова, який заснував оригінальну релігію — бетвіктонізм. Та жарти жартами, а сьогодні засновник і глава священної конфесії богині Бетвіктон, його святість бетвіктонарх Семіон (в миру Вікторов) став мало не героєм. Річ у тім, що ще у січні 1992 року в інтерв'ю місцевій газеті «Наше місто» він рішуче спростував деякі передбачення П. Глоби стосовно майбутнього України, яке сам він бачив значно кращим. Заразом Вікторов заявив, що наступним після Леоніда Кравчука президентом буде виходець з Дніпропетровщини. Отож і пожинає тепер Семен Віталійович лаври пророка.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.
Дніпропетровськ.

Загинув начальник Сімферопольського військового училища

Повертаючись із Києва до Сімферополя, в автокатастрофі загинув начальник Сімферопольського вищого військово-будівельного училища генерал-майор Юрій Бубнбвський. За словами одного з керівників училища полковника Володимира Прокоф'єва, жодних подробиць загибелі поки що не відомо. Слідство веде військова прокуратура.

Юрія Бубновського було призначено на цю посаду у квітні 1994 року. Йому було 40 років.

Пиво-емігрант

Знайти у Львові львівське пиво — усе ще проблема. А пивзавод тим часом, за повідомленням інформагентства «Інтелект», проти минулого року збільшив випуск продукції на 6 035 тисяч літрів на квартал і випускає зараз 300 000 пляшок щоденно.

Справа в тому, що львівські торговельники беруть пиво в борг. Вони винні заводові більше чотирьох мільярдів карбованців (борг самого Львова — 3,5 млрд.). А всі інші області разом — лише 400 млн. крб. Тож не дивно, що на подвір'ї заводу завантажуються машини, в основному, з івано-франківськими, закарпатськими номерами: сьогодні п'є пиво той, хто вчасно платить.

ОРГАНІЗАЦІЙНА сесія Чечельницької районної Ради починалася чинно й благородно. Після підтвердження повноважень всенародно обраний голова районної Ради В'ячеслав Поцілуйко, учорашній дільничний інспектор райвідділу внутрішніх справ, узяв на себе керівництво сесією.

Новообраний голова виголосив «тронну» промову, в якій подякував виборцям за довір'я і пообіцяв усіма силами відстоювати їхні інтереси. Зізнаюся, що ніякого міліційного нашарування в цьому казанні я не відчув. Та й зовні цей діяч аж ніяк не вкладався в рамки образу дільничного: молода людина з незашореним мисленням. У модному костюмі.

У згаданій промові був один загадковий абзац. Звертаючись до депутатів, голова попросив їх відкинути всі підозри й побоювання, а потім ще й додав:

— Я поважатиму вас, ваші думки та дії, якщо вони не переступатимуть меж закону й порядку...

доводячи виборчій комісії, що невгодного кандидата висувало менш як сто виборців. Майбутніх депутатів дуже оберігали від суперників, сподіваючись зберегти їх як команду... Зрозуміло, не для мене, а для іншого голови. Задум щодо мене їм не вдався, бо я звернувся до суду і суд вирішив справу на мою користь, а щодо інших, котрі насмілювалися вступити в передвиборну боротьбу, вдався цілком. Ось і вийшло, що з двадцяти депутатів сімнадцятеро одержали мандати без боротьби, без альтернативи...

— А тепер, — продовжив голова, — ці безальтернативники мають обирати запропонованих мною керівників Ради. Зрозуміло, що ці заступники їх не влаштовують. І тому я запитую себе: мене виборці підтримали? Так! Отже, вони підтримають і мою команду, яку постараюся створити. А якщо я «зламаюся», то ці депутати поставлять мені заступниками тих діячів, які їм милі, і я через чотири роки опинюся в теперішньому незавидному становищі екс-представника Президента, який вибори програв. То чи варто для такого невтішного фінішу городити город?..

Пізніше, коли сесія завершилася, і ми зустрілися для уточнення деяких моментів, Поцілуйко додав:

— У нас багато проблем: район віддалений, суто аграрний, підсобні промисли нерозвинені, в зародковому стані переробна промисловість. Нас тримає за горло бездоріжжя... І все ж найгірше в нас з дисципліною й порядком.

ТРОХИ раніше, виборюючи мандат народного депутата України (тоді за Поцілуйка проголосували шість тисяч виборців), В'ячеслав Михайлович часто відвідував сусідній Бершадський район. Там не раз переконувався, що в них повсюдно вищий рівень і культури виробництва, і культури керівництва виробництвом. Отже, треба вчитися, наздоганяти.

— Над цими проблемами районна Рада та її виконком і працюватимуть.

Новообраний голова погоджується, що його досвід роботи досі був дещо (скажемо обережно) специфічний. Тому йому буде непросто входити в проблеми, особливо в економічні та суто виробничі, ще важче буде їх професійно розв'язувати. Тож уже тепер він підшукує вартих довір'я порадників. На щастя, такі люди в районі є.

А переможені не звикли, що портфелі роздають тепер виборці

Отже, промовець уже з першого дня спільної роботи наперед знає: в депутатів щодо нього можуть виникати якісь підозри та побоювання, і з його боку — теж. З чого б то?

Визначили регламент, домовилися голосувати бюлетенями. Сесія покотилася накатаною колією і скоро докотилася до обрання заступника голови Ради. Поцілуйко запропонував кандидатуру Івана Решетника, начальника райуправління сільського господарства.

Депутати підтримали пропозицію, і Іван Федосович зайняв місце поруч з головою.

Мимоволі подумалося, що тепер, мабуть, сесія пройде, як казали в застійні часи, на високому організаційному рівні. Тобто депутати схвалять усе, що їм тільки запропонують схвалити, а потім між собою нарікатимуть на диктаторські замашки голови та власну м'якотілість. Проте під час розгляду кандидатур чотирьох голів комісій Ради одного з них, голову колгоспу, «завалили». Майже одностайно. Цікаво, що всі виступали, погоджувалися, що кандидат — досвідчений, знаючий працівник, проте голосування було не на його користь.

Потім депутатам запропонували кандидатури керівника секретаріату Ради і двох заступників голови по виконавчому комітету. В тому числі й заступника голови з гуманітарних питань. На цю посаду Поцілуйко запропонував завідувача будинку дитячої творчості. Кажуть, тільки за те, що той добре показав себе в передвиборній боротьбі, відстоюючи саме його, тобто теперішнього голови, інтереси. Депутати цю кандидатуру забалотували: не має досвіду в керівництві установами та закладами освіти, культури, медицини, побуту.

Проте далі почуття міри, як на моє розуміння, їм зрадило. Вони практично не критикували кандидатів на посади керівника секретаріату Ради і заступника голови з питань сільського господарства, навіть давали позитивні характеристики цим функціонерам, проте це не завадило їм все ж таки «прокотити» обох.

Відчувалась якась заданість у поведінці депутатів. Виникало побоювання, що на цій сесії взагалі не вдасться сформувати виконком, адже для його роботи треба обрати принаймні сімох, а є тільки двоє.

НА ПЕРЕРВІ я підійшов до голови.

— Багато хто з теперішніх депутатів пройшов через вибори, наче через решето з великими дірками, — сказав Поцілуйко. — Пройшли тому, що підтримували владні структури, погоджувалися з пануючими серед них думками та оцінками. Завдяки цьому їхніх конкурентів перед виборами позбувалися так само рішуче, як, скажімо, намагалися позбутися й мене,

Яке зараз моє завдання? Переконати депутатів проголосувати за мою команду, зробити й їх борцями за добробут населення району...

Залишилося з'ясувати, чи справді Поцілуйка обрали головою Ради з посади дільничного?

— Справді, — підтвердив голова. — На цій посаді я працював кілька місяців і вдячний, що мені надали таку можливість: на ній я багато чого навчився. Тим часом мене цією посадою хотіли принизити і взагалі вижити з району. Не вийшло... А раніше я протягом довгих років був другою службовою особою в райвідділі внутрішніх справ, замполітом, керував відділом кадрів. Відчувши в мені конкурента, мене хотіли просто позбутися або й скомпрометувати...

Поцілуйко має дипломи вчителя та юриста, раніше працював учителем, інспектором райвно, лектором райкому партії. Передвиборна програма нинішнього голови райради глибше продумана, ніж у трьох його суперників. От, скажімо, всі претенденти на крісло керівника району писали: «допомагати соціально незахищеним верствам населення» — і крапка. Вважали, що в такий спосіб привернуть на свій бік пенсіонерів, ветеранів, інвалідів. А Поцілуйко вилущив з бюрократичного словоблуддя ось такі зрозумілі кожному слова: «Добитися створення в кожному селі і селищі при сільських Радах невеликих мехзагонів (типу МТС) для задоволення потреб пенсіонерів, селян, дрібних фермерів в оранці землі, перевезенні палива, будівельних матеріалів тощо». В іншому місці зазначив: «У кожному селі й селищі мають бути млин, олійня, хлібопекарня, ковбасний, консервний, коптильний цехи». І таких, зрозумілих усім пунктів, у програмі є кілька. Саме вони й підохотили виборців до голосування за цього кандидата.

Проте все це, якщо добре постаратися, буде з часом. А що робитиме голова сьогодні та завтра?

— Цими днями затвердимо керівників відділів та начальників управлінь. Зразу ж попрошу кожного з них представити райраді стратегію діяльності кожної установи та організації, а потім — і підприємств на найближчу перспективу. Потрібна цілковита ясність: якими діями всі вони зможуть прислужитися району... Хто з керівників бачитиме вихід, працюватиме далі, а хто виходу не бачитиме, перспективи не визначить, того я просто не сприйматиму...

Що ж, позиція жорстка, але може бути виправдана тим, що сприятиме виповзанню району з прориву.

...Зустрічавсь я й зі стороною, переможеною на виборах. Ці люди ще не охолоди від пережитих прикрощів. Вони все ще не можуть заспокоїтися й повірити, що це саме прості виборці вибили їх із зручних крісел. І поскаржитися на таке «нечуване нахабство» нікому... Тому вони розпалюють власні пристрасті й далі самі себе переконують, наче вибори таки були в чомусь несправедливі. Вони не шкодують для цього часу та різких слів. Навіть натякають на те, що нині в районі постала якась диктатура, що незабаром почнуть переслідувати за політичні погляди, що чутками про це вже переповнений район... А воно, коли добре поміркувати, то й справді диктатура існує, це диктатура виборців, яких об'єднала в одно Україна, котра намагається стати по-справжньому демократичною. Усе інше — вигадки, дріб'язкове ворохоблення вчорашніх можновладців, заклопотаних нині вибиванням в нової адміністрації теплих посад.

Проте, як засвідчив Поцілуйко, на посади рядових агрономів чи зоотехніків, дипломи яких мають ці люди, вони йти не поспішають. Будемо сподіватися, що новий голова Ради допоможе цим колишнім знайти таку роботу, на якій би вони могли бути корисні району.

На завершення розмови Поцілуйко сказав:

— Дивлюся у майбутнє з надією. Маю величезне бажання довести всім (і самому собі), що мої виборці не помилилися. Не пошкодую для цього ні дня, ні ночі, а таки посприяю районові у виході з глухого економічного кута.

А що ж із сесією? Після перерви депутати швиденько обрали п'ятьох з шести запропонованих головою членів виконкому. Це означає, що Поцілуйку пощастило за першим разом сформувати виконавчий комітет.

На цьому сесія вичерпала порядок денний і завершила роботу.

У ЧЕЧЕЛЬНИЦЬКОМУ районі нині всі позапартійні. Тому обираючи людей на керівні посади, виборці не цікавляться їхньою партійною приналежністю. Виборців куди більше хвилюють чесність та порядність обранців. Як на мене, цього разу вони не помилилися. І все ж додам: цього замало. Любов виборців сліпа. Сподобавсь їм якийсь претендент на папаху, і вони голосують за нього. Зовсім не зважають на те, що їхній улюбленець, розуміючись на кількох науках, усе ж не знає багато чого з необхідного для того, щоб зробити гречкосіїв багатими й щасливими.

Звісно, це міркування не стосується навпростець В'ячеслава Поцілуйка. Можливо, досконале знання права й психології на якомусь етапі допоможе появі в нього високої інтуїції, здатної замінити знання економіста й аграрника? Як то кажуть, дай Боже!

Тепер голові 45. Попереду в нього багато нелегких днів, непростих рішень. Бо виконувати свою програму не в найкращому районі буде важко. Навіть і в тому разі, коли голова всіх працівників зі свого оточення переконає діяти з ним в одну душу. Розуміючи це, я побажав В'ячеславові Михайловичу зустріти своє 50-річчя у широкому колі однодумців, здобувши репутацію талановитого керівника району.

Борис СИДОРЕНКО.

Вінницька область.

Колонка власкора

Мідна лихоманка

Кілька днів поспіль один із райцентрів Харківщини був відрізаний в прямому і переносному значенні від навколишнього світу.

Виявилося, що «добропорядні» громадяни, яких затримала міліція, наслухавшись повідомлень про те, як багато коштує зараз на «чорному» ринку мідь, зрізали 4 кілометри мідного телефонного кабеля. Напевно за таку винахідливість їм ще не скоро доведеться користуватися одним із найбільших винаходів землян.

Комп'ютерні програми — студентським аудиторіям

Понад 30 комп'ютерних програм було представлено на обласному конкурсі електронних навчальних методик, організованому спільно Харківським політехнічним університетом, регіональним Фондом алгоритмів та деякими фірмами.

ХПУ став одним з організаторів цього конкурсу: не випадково в ньому створено поки що єдину в українській вищій школі локальну комп'ютерну систему, яка «зв'язує» між собою факультети, кафедри, бібліотеки тощо.

Тепер кожний ходитиме з власним телефоном

Нещодавно Харків став другим містом на Україні, до якого прийшов новітній телефонний зв'язок —сотовий. Тепер забезпечені люди зможуть протягом лічених секунд зв'язатися з будь-якою країною світу, не виходячи з власного офісу чи навіть з автомобіля. А от більша частина населення зателефонувати знайомим чи навіть викликати швидку допомогу, нерідко, не має змоги: нині на майже двомільйонне місто припадає більш як 300 тисяч абонентів і майже повністю знищено вуличні телефонні автомати. Втім, харківські зв'язківці, здається, знайшли оригінальний підхід до «поголовної» телефонізації харків'ян. Тепер замість телефонів- автоматів на фасадах будинків, та й у телефонних будках, вони встановлюють не таксофони, а лише «броньовані» телефонні розетки, які майже не доступні зловмисникам. А на одному з харківських підприємств налагоджено випуск портативних телефонних апаратів-трубок. Апарат лише за 300 карбованців може придбати кожен і користуватися ним майже як всесвітньо відомим мобільним зв'язком.

Ділові люди збираються допомогти юним талантам

У Харкові засновано Міжнародний фонд юних талантів. Ініціатива ця належить голові Харківської міськради Євгенові Кушнарьову. Учасниками фонду вже стали не тільки місцеві наукові заклади, промислові підприємства та комерційні структури, а й працівники культури, імена яких відомі в Україні й далеко за її межами. Серед засновників фонду — й іноземні меценати. Це насамперед представники ділових кіл міст-побратимів Харкова—Цінціннаті, Лілля, Нюрнберга.

Щорічно на рахунок фонду від юридичних осіб надходитиме не менш як тисяча доларів США, які підуть на іменні стипендії, участь у різноманітних конкурсах в Україні і за кордоном, на навчання у класах кращих спеціалістів світу, нарешті на придбання високоякісних музичних інструментів.

Микола КОСИЙ.

Харків.

«Блажен уже стократно...»

Зростаючий загальний інтерес до проблем законодавчого забезпечення боротьби зі злочинністю, що дедалі активніше обговорюються в засобах масової інформації, не випадковий. Він зумовлений факторами як об'єктивними, що визначаються прогресуючим погіршенням криміногенної ситуації практично у всіх регіонах держави, так і суб'єктивними, пов'язаними головним чином з одночасною розробкою в Україні двох концептуально не схожих між собою проектів Кримінального кодексу.

Проект, підготовлений за завданням Комісії Верховної Ради з питань правопорядку та боротьби зі злочинністю, був проаналізований працівниками правоохоронних органів, підданий кримінально-правовій та кримінологічній експертизам відомими фахівцями з кримінального права Росії та Сполучених Штатів Америки, розглянутий на науково-практичних конференціях і, діставши їх позитивну оцінку, у липні 1993 року внесений Комісією в порядку законодавчої ініціативи на розгляд Верховної Ради України.

В той же час розробка групою Кабінету міністрів, якою керує Генеральний прокурор України, проекту кодексу, що де-факто перетворився на альтернативний, затягнулася, науковий і кримінально-правовий рівень його виявився надто низьким.

Такими в загальних рисах є обставини, що викликали дискусію. Широкий обмін думками вселяє надію на всебічне осмислення і вироблення конструктивних рішень, на прийняття нарешті Верховною Радою України у всіх відношеннях виваженого сучасного Кримінального кодексу.

Проте, на жаль, автори деяких публікацій, перебуваючи в полоні суб'єктивних факторів та приносячи у жертву корпоративним інтересам чи власним амбіціям користь загальної справи, розпочали цілеспрямовану кампанію, що має на меті дезорієнтувати громадську думку стосовно змісту проекту кодексу, внесеного на розгляд Верховної Ради, будь-що очорнити його.

Характерними в цьому відношенні є, зокрема, публікації М. Коржанського і В. Матвійчука в «Киевских ведомостях» і «Независимости», В. Бородчука в «Урядовому кур'єрі», В. Бубиря у «Праві і бізнесі». Зважаючи на те, що за своїм характером усі згадані публікації, неначе близнюки, схожі одна на одну, зупинімося на останній з них.

Опублікована у червні цього року в газеті «Право і бізнес» стаття начальника управління Генеральної прокуратури В. Бубиря має назву «Кримінальне законодавство потребує удосконалення», але ніяк цій назві не відповідає. Жодної з пекучих проблем розвитку кримінального законодавства у статті навіть не названо.

Що це — випадкова помилка, забудькуватість? Навряд. Маємо всі підстави вважати, що статтю свідомо побудовано на перекрученні фактів, їх пересмикуванні, жонглюванні словами, поняттями і термінами, на інших недобросовісних прийомах. Не удосконалення кримінального законодавства бентежить В. Бубиря, а доля проекту кодексу, який готується під дахом рідного відомства і який виявився неспроможним конкурувати з своїм однойменним побратимом. Що ж до проблем розвитку кримінального законодавства, то складається враження, що вони йому зовсім не відомі...

Тенденційність і некоректність В. Бубиря впадають в очі з самого початку. Вже у вступній частині, наприклад, зазначається, що до складу авторів проекту, який розробляється на базі Генеральної прокуратури, увійшли відомі науковці відповідних наукових і навчальних закладів. У характеристиці ж авторів проекту, розробленого Комісією Верховної Ради, епітет «відомі» взагалі не вживається, хоча всі вони науковці не менш знані й заслужені. Більш того, науковці Української академії внутрішніх справ МВС у викладенні В. Бубиря перетворилися на безликих представників, а керівника авторського колективу, доктора юридичних наук, професора В.М. Смітієнка взагалі ніяк не названо.

Не будемо марнувати час на славослов'я В. Бубиря на адресу проекту, що його готує робоча група Кабінету міністрів. Належну ціну цьому проектові вже складено як у виступах у пресі (зокрема, в «Голосі України» 7 квітня цього року), так і у грунтовному висновку Комісії Верховної Ради, розісланому Кабінетові міністрів та іншим зацікавленим установам. Зупинімося лише на тих твердженнях, що розраховані на необізнаність читача, зловмисно перекручують факти або які викликані нерозумінням самим автором суті обговорюваних питань.

Безпідставний докір автора у зв'язку з відходом проекту Комісії Верховної Ради від визнання кримінального закону єдиним джерелом кримінального права. Передусім працівникові прокуратури, а тим паче її вищої інстанції, слід було б усвідомити різницю між правом і законодавством і знати, що в законодавстві, зокрема кодексі, питання джерел права не вирішуються; що ж до джерел кримінального законодавства, про які йдеться у статті 6 проекту, то їх нове трактування у проекті зумовлене концептуально іншим осмисленням. У зв'язку з цим якщо за застарілою радянською доктриною джерелом кримінального законодавства визнавався тільки кримінальний закон, то за проектом такими джерелами пропонується визнати і Конституцію, яка містить деякі принципові положення, що мають відношення до діяльності кримінально-правового механізму, і нормативні акти, на які є посилання у кримінальному законі, і рішення Конституційного суду щодо конституційності норм кримінального закону, і правові норми ратифікованих Україною міжнародних угод. Такий підхід цілком логічний, бо він відображає реальний стан справ.

В. Бубир жалкує за тим, що проект нібито підмінює загальне поняття злочину поняттям «діяння», а видів злочину — кримінальним проступком, провинністю, кривдою і не вбачає в цьому нічого іншого, крім суто термінологічних змін. Пожалкуємо й ми з приводу своєрідної маніпуляції пана прокурора. У проекті серед видів караного діяння, крім названих, є й злочин. Але Бубир його не називає. Чому? А тому, що в такому разі довелося б вести мову не про заміну поняття злочину іншим поняттям, а про визначення злочинові в системі караних діянь його дійсного місця. Адже, мабуть, немає потреби доводити, що коли, наприклад, умисне вбивство дійсно є злочин, то легкі побої, що не завдали шкоди здоров'ю потерпілого, правомірно назвати кримінальним проступком. І це не формальна заміна термінів, як запевняє критик, пропонована градація караних діянь несе в собі цілий ряд правових наслідків для правопорушника, які реалізуються у визначенні покарання, умовах його відбування і звільнення тощо.

Критикуючи проект, В. Бубир, очевидно, забув зазначити, що й група Кабінету міністрів у своєму проекті реалізувала ту саму чотириступінчасту схему поділу караних діянь, лише змінивши їх назви — злочини, що не становлять великої суспільної небезпеки, злочини середньої тяжкості, тяжкі та особливо тяжкі злочини.

Заперечуючи проти запровадження кримінальної відповідальності юридичних осіб, автор посилається на те, що внаслідок цього індивідуальна відповідальність начебто підмінюється колективною відповідальністю, котра тягне за собою порушення прав працівників юридичних осіб, які особисто не вчинили злочину.

Розвінчаймо і цей наговір пана на В. Бубиря. У частині третій статті 27 проекту комісії зазначається, що кримінальна відповідальність юридичної особи не виключає такої щодо публічної службової особи чи функціонера, які безпосередньо брали участь у незаконній діяльності юридичної особи чи сприяли її здійсненню, а частиною третьою статті 64 встановлюється, що оголошення юридичної особи злочинною організацією та її ліквідація не тягнуть за собою для її працівників будь-яких інших правових наслідків, крім пов'язаних з ліквідацією юридичної особи, якщо в діях, вчинених цими працівниками, не встановлено ознак караного діяння.

Отже, ніякої підміни однієї відповідальності іншою не відбувається. Запровадження відповідальності юридичних осіб створює, навпаки, умови, за яких службові особи всіх рангів, котрі сьогодні, ховаючись за колективні рішення, реально уникають відповідальності, будуть позбавлені можливості продовжувати злочинну діяльність.

До цього додамо лише, що відповідальність юридичних осіб передбачається проектом не у більшості статей, як твердить В.Бубир, а у 29 статтях, що становить 9 відсотків до загальної їх кількості і 12 відсотків — до кількості статей Особливої частини кодексу.

Мабуть, було б некоректно полемізувати з критиком з приводу пропонованого проектом інституту кримінально-правового компромісу, який, за його твердженням, може укладатися між потерпілим і правопорушником у разі, якщо за вчинене ним передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк до п'яти років. Адже автор не спромігся навіть ознайомитися з текстом проекту, поданого Верховній Раді, а користується його першим нарисом. Насправді ж укладання кримінально-правового компромісу, за проектом, можливе лише у випадках вчинення кримінального проступку і провинності, за які найбільше покарання передбачається у вигляді позбавлення волі на строки відповідно до одного і до двох років.

Не можемо подiлити ностальгічної туги критика з приводу відмови проекту кодексу від такої міри покарання, як виправні роботи без позбавлення волі та від поняття військового злочину.

Виправні роботи є по суті замаскованою формою грошового штрафу, розтягнутого в часі. Тому, відмовляючись від цього виду покарання, авторський колектив, з метою уникнення невиправданої заміни штрафу на позбавлення волі та забезпечення реальності їх стягнення, під час доопрацювання проекту істотно зменшив розміри штрафів.

Існування в чинному кодексі поняття військового злочину пояснюється реалізацією в законодавстві домагань деяких керівників військового відомства на особливе становище у сфері законодавчого регулювання. Проект виходить з того, що армія є органічною складовою української держави, на яку поширюється Конституція України та інші її закони у повному обсязі, і тому нелогічно поділяти карані діяння, а тим більше давати їх визначення, виходячи з відомчих ознак, бо такий підхід руйнує проголошений принцип рівності всіх громадян перед законом.

Насамкінець зауважимо, що твердження, буцімто концепція підготовленого Комісією Верховної Ради проекту Кримінального кодексу не відповідає правосвідомості населення і професійній правосвідомості працівників правоохоронних органів, а введення до нього понять «функціонер», «публічна службова особа», «множинність діянь», «ситуативне об'єднання», «ресоціалізація», «преюдиція» зайве, критик ніяк не вмотивував. Залишимо і ми ці твердження як марні його вигадки без коментарів. Зауважимо лише, що в проекті кодексу всі згадані поняття і терміни мають неабияке змістове навантаження.

Завершуючи цей невеликий огляд, не дуже плідний за наслідками, але безумовно необхідний, зважаючи на обставини, що його викликали, хочеться висловити сподівання на те, що настане, нарешті, і в Україні час, коли закони розроблятимуть не самі для себе зацікавлені відомства, а спеціально створений з цією метою інститут законодавства на міцній науковій та інформативно-аналітичній базі, з високим ступенем її репрезентативності — як у більшості цивілізованих країн.

Лише за цієї умови майбутній розробник законопроекту зможе від щирого серця повторити слова видатного подвижника вітчизняної науки Василя Назаровича Каразіна: «Блажен уже стократно, ежели случай поставил в возможность сделать малейшее добро любезной моей Украине...»

Леонід БОРОДІЧ,
народний депутат України, голова Комісії Верховної Ради з питань законності і правопорядку.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про участь України у Митній конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП (Конвенції МДП 1975 року)

Верховна Рада України ПОСТАНОВЛЯЄ:

Погодитись з пропозицією Президента України про участь України у Митній конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП (Конвенції МДП 1975 року) і вважати обов'язковою цю Конвенцію для України як однієї з держав — правонаступниць колишнього Союзу РСР.

Голова Верховної Ради України О. МОРОЗ

**м. Київ
15 липня 1994 року**

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про внесення доповнення до Переліку видів майна, що не може перебувати у власності громадян, громадських об'єднань, міжнародних організацій та юридичних осіб інших держав на території України

Верховна Рада України ПОСТАНОВЛЯЄ:

Доповнити Перелік видів майна, що не може перебувати у власності громадян, громадських об'єднань, міжнародних організацій та юридичних осіб інших держав на території України, затверджений Постановою Верховної Ради України від 17 червня 1992 року (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 35, ст.517), пунктом 7 та приміткою такого змісту:

«7. Спеціальні технічні засоби негласного отримання інформації.

Примітка. Зазначені засоби не можуть також перебувати у власності юридичних осіб недержавних форм власності».

Голова Верховної Ради України О. МОРОЗ

**м. Київ
15 липня 1994 року**

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення доповнень до статті 4 Закону України «Про підприємництво»

Верховна Рада України постановляє:

Частину другу статті 4 Закону України «Про підприємництво» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., №14, ст.168; Відомості Верховної Ради України, 1992 р., №48, ст.654, №51, ст.680; 1993 р., №30, ст.322, ст.324, №51, ст.481, ст.482; 1994 р., №3, ст.13) доповнити абзацом такого змісту:

«розробка, виготовлення та реалізація спеціальних пристроїв (у тому числі іноземного виробництва) для зняття інформації з каналів зв'язку, інших технічних засобів негласного отримання інформації».

Президент України Л. КУЧМА

**м.Київ
14 липня 1994 року**

РОЗІБРАТИ ЗАВАЛИ НА ШЛЯХАХ ПРИВАТИЗАЦІЇ

1. Необхідність проведення приватизації

Історія і світовий досвід свідчать про необхідність й економічну доцільність трансформації форм власності і раціональної взаємодії підприємств різного організаційно-правового статусу. Ми не повинні абсолютизувати жодну з форм власності, включаючи і державну. У зв'язку з цим вважаю, що формування ефективної багатоукладної економіки за сучасних умов можливе лише на основі приватизації й корпоратизації великих державних підприємств. Інші рецепти з цього приводу сьогодні просто нереальні. Існує багато різних варіантів здійснення трансформації державної власності. Вибір конкретної моделі приватизації залежить від соціально-економічних і політичних умов, що склалися у державі. Такими сьогодні є:

— фрагментарні ринкові перетворення;

— відсутність повноцінної, сумлінної конкуренції і високий рівень монополізації у суспільному виробництві;

— панівне становище державної власності (принаймні, за її питомою вагою);

— різке падіння національного доходу, промислового виробництва, експорту-імпорту;

— наявність гіперінфляції, політичної нестабільності;

— істотне падіння рівня життя населення і відсутність коштів на придбання майна, яке приватизується, що пов'язане із знеціненням вкладів і втратою довіри до системи Ощадного банку.

Згадаймо: в СРСР левова частка державних капітальних вкладів фінансувалася, насамперед, за рахунок використання тимчасово вільних залишків коштів на рахунках Ощадбанків.

2. Помилки і недоліки приватизації

Концептуальна модель приватизації, яка реалізується нині, недостатньо враховує названі вище особливості. У результаті виникли суттєві недоліки, які викликають гостру критику різних громадських сил, а також цілком справедливе невдоволення широких верств населення, особливо — соціально незахищених (пенсіонерів, військовослужбовців, лікарів, учителів тощо). Хотів би загострити увагу на найбільш значущих недоліках процесу приватизації в Україні:

— громіздкий й негнучкий механізм приватизації в поєднанні з чиновницько-бюрократичною протидією її здійсненню не дали можливість виконати жодну з прийнятих програм приватизації. Всього приватизовано не більш як 10 — 12 % від кількості підприємств, які підлягають приватизації, має місце суттєва відмінність у темпах приватизації в галузях народного господарства: в лісовій, деревообробній, легкій, торгівлі й громадському харчуванні — 22 — 37 %, в автотранспорті — 3 %, в сільському господарстві — 2 %, МТС — 5 % тощо (в Росії, як відомо, загальний показник становить понад 70 %);

— серед способів приватизації домінувала оренда з викупом (більше 60 % підприємств було приватизовано саме в такий спосіб). Це означає, що реалізовували «найнеринковішу» модель приватизації, яка не давала можливості працівникам бюджетної сфери брати участь у процесі приватизації і яка по суті є збитковою для держави і для самого підприємства через відсутність зовнішнього джерела фінансування. Закрите акціонування, як один з найпоширеніших способів приватизації, має такі самі негативні наслідки;

— методика оцінки вартості майна підприємства, що приватизують за залишковим методом, дозволяє, з одного боку, істотно знижувати її величину за рахунок збільшення кредиторської заборгованості й зменшення залишків запасів, які входять у валюту балансу, а з іншого, завищувати за допомогою обчислення нематеріальних активів (методика визначення яких недосконала й дає таку можливість). Це положення створює передумови для виникнення «торгу» між підприємством і органом приватизації;

— механізм застосування приватизаційних паперів украй неефективний. Він не передбачає ані формування ринку цінних паперів (навіть такого квазі-ринку, як в РФ), ані їх взаємоконвертації. Багато громадян так і не знають, як використовувати свої майнові й житлові сертифікати.

Таким чином, процес приватизації, що відбувається, неефективний і соціально несправедливий.

Тому не дивно, що в суспільстві існують різні точки зору на необхідність, доцільність і методи здійснення цього процесу. Певні політичні сили взагалі порушують питання про зупинення приватизації в Україні, аргументуючи це відомими помилками в провадженні цього процесу. Напевно, людям властиво помилятися, але розумні намагаються вчитися на чужих помилках. Перед нами не лише позитивний, а й негативний досвід російської приватизації. Не повторюймо ж їхні помилки і не припускаймося своїх. А ті, що вже мають місце, не варто драматизувати, а треба своєчасно виправляти.

У зв'язку з цим вважаю за необхідне висловити свою точку зору на шляхи вдосконалення процесу приватизації, яка полягає ось у чому:

3. Корекція, інтенсифікація й поглиблення приватизації

По-перше, приватизація державної власності потребує не зупинення, а більш поглибленого осмислення й відповідної її корекції, бо вона є невід'ємною складовою частиною реформ, які провадяться в країні, й структурних змін народного господарства; відмова від неї означала б згортання економічних перетворень.

По-друге, існує об'єктивна потреба інтенсифікації й поглиблення процесу приватизації як шляху швидкого подолання перехідного стану в суспільстві.

По-третє, для проведення необхідного коригування процесу приватизації склалися сприятливі умови, тобто своєрідний тайм-аут у зв'язку з проведенням переоцінки основних фондів.

Про аргументацію такої позиції й конкретні пропозиції щодо вдосконалення процесу приватизації — нижче.

Неможливість зупинення процесу приватизації в Україні обгрунтовується як теоретичними, так і практичними міркуваннями.

З теоретичної точки зору слід зважувати на те, що:

— приватизація державної власності є об'єктивно необхідним елементом трансформації економіки всіх країн, які здійснюють перехід до регульованих, соціально орієнтованих ринкових відносин;

— зупинення процесу приватизації неминуче спричинить консервацію стану невизначеності відносин власності в суспільстві, що в сучасних умовах лише загострюватиме кризові явища в економіці;

— одержання більш-менш значних позитивних результатів приватизації державної власності можливе лише за умови накопичення певної «критичної маси» приватизованих підприємств.

Практичний стан справ у сфері приватизації і у народному господарстві України також свідчить про необхідність продовження цього процесу.

Сьогодні держава не в змозі ефективно управляти своєю власністю через відсутність раціонального механізму господарювання. Окрім того, немає правових актів, що регулюють діяльність державних підприємств, а також відповідних функціональних органів управління. Отож держава фактично не має можливості здійснювати права власності в повному обсязі (володіння, розпорядження і використання). Про це свідчить наявність відомих проблем взаємовідносин підприємств й держави: приховування іноземної валюти великими державними підприємствами в західних банках, ухилення від податкових платежів, некерованість взаєморозрахунків з держбюджетом, неможливість перешкоджати зміні профілю підприємств, що випускають потрібну суспільству продукцію, введення механізмів банкрутства і санації та багато інших, і таких прикладів більш ніж досить.

Не можна забувати, що половина всіх надходжень від приватизації (а в 1994 р. передбачається 6 трл. 329 млрд. крб. коштів) має надійти до держбюджету. Це також реальна можливість нарешті компенсувати знецінені вклади населення.

Чинне нині господарське законодавство в Україні вже значною мірою орієнтовано на функціонування підприємств за умов ринку, а водночас не має поділу господарського права щодо приватних і державних підприємств. Тому держпідприємства змушені діяти як ринкові структури, не будучи такими по суті. Зрозуміло, така суперечність не може залишатися тривалий час без суттєвого зниження ефективності суспільного виробництва, що, власне, й спостерігається в нашій економіці.

4. До чого призведе уповільнення або зупинення приватизації

Уповільнення темпів приватизації означало б збереження такого самого роздвоєного становища держпідприємств із збереженням кризового стану на тривалий період часу. Зупинення процесу приватизації чи то кардинальна зміна умов її проведення створить серйозні правові колізії щодо осіб, які стали вже власниками, бо доведеться розв'язувати цілий комплекс надто складних проблем, котрі не мають юридичної основи.

З уповільненням темпів приватизації виникає реальна загроза міжнародної економічної ізоляції України, залишаючи її за рамками світогосподарських інтеграційних процесів. Ідеться не тільки про припинення якихось інвестиційних проектів і допомоги з боку фінансових установ, західних країн, а й про неможливість рівноправного і взаємовигідного співробітництва з державами СНД, і насамперед з Росією. Вже сьогодні істотне відставання України за темпами реформування своєї економіки від РФ зумовлює виникнення значних економічних втрат й негативних соціально-політичних наслідків у відносинах двох країн.

Відхід у справі приватизації матиме також серйозні соціально-психологічні наслідки в суспільстві, пов'язані з розчаруванням у неконструктивних діях вищого керівництва та втратою довіри до Верховної Ради. Поновлення реформ після такої акції буде вкрай утруднене з точки зору досягнення довіри їхніх безпосередніх виконавців.

5. Напрями вдосконалення приватизації

Таким чином, приватизацію проводити треба, але для подолання наявних недоліків потрібна значна корекція цього процесу, а саме:

— законодавчо гарантувати всім громадянам України можливість брати участь на рівних засадах у приватизації і в реалізації їхніх приватизаційних сертифікатів з взаємоконвертацією майнових, житлових й земельних приватизаційних паперів;

— забезпечити вільний продаж і купівлю громадянами України своїх приватизаційних сертифікатів як цінних паперів;

— створити механізм економічного зацікавлення у залученні фінансових посередників, які формують повнокровний ринок цінних паперів, гарантують економічну безпеку як дрібних вкладників, так і самих фінансових посередників;

— організаційно забезпечити проведення приватизації переважно такими способами, які б дозволяли отримувати неабиякий прибуток (відкрите акціонування з котируванням цінних паперів на фондовому ринку, комерційний і некомерційний конкурс, аукціон і таке інше) та спрямовувати її на індексацію знецінених вкладів населення на рахунках Ощадбанку;

— індексацію вкладів доцільно проводити диференційовано залежно від величини вкладу (чим більша сума, тим менший коефіцієнт індексації) та від тривалості трудового стажу вкладника (чим більше стаж, тим більший коефіцієнт індексації);

— посилити виконавчі органи приватизації, сформувавши структуру за типом міністерства, надавши їм відповідних повноважень;

— забезпечити привабливу процентну ставку за проіндексованими вкладами населення, створивши тим самим сприятливі умови використання тимчасово вільних коштів для фінансування пріоритетних державних інвестиційних проектів;

— розробити механізми залучення іноземних капіталів до потрібних Україні галузей на засадах погодження інтересів вітчизняних й зарубіжних інвесторів і, нарешті, створити необхідні умови для формування сприятливого інвестиційного клімату в країні (сьогодні Україна за цим показником посідає 149 місце!);

— провести законодавчу й господарську експертизу процесу відчуження власності об'єктів приватизації;

— розробити програму розвитку збанкрутілих підприємств (ліквідація, санація, пільгова приватизація);

— передбачити ринкові методи визначення вартості майна підприємств, що приватизуються, на засадах капіталізації прибутку й ринкової оцінки активів.

Зрозуміло, можна продовжити перелік напрямів удосконалення процесу приватизації державної власності в Україні, проте це є предметом наступних дискусій після прийняття рішення про необхідність продовжувати й поглиблювати приватизацію в нашій державі.

Валерій КОЛОМОЙЦЕВ,
народний депутат України, заступник голови депутатської групи «Центр», член Контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації, кандидат економічних наук.

ПЛАВАННЯ ПІД ЩАСЛИВИМИ ВІТРИЛАМИ

КОЛИ це почалося? Мабуть, тоді, коли п'ятиборець Володимир Блохін та його дружина — видатна українська спринтерка Катерина Адаменко «прилаштували» свого меншенького Олежка до футбольної школи «Динамо» (Київ). І поплив стрункий білочубий хлопчина широким футбольним морем під щасливим вітрилом.

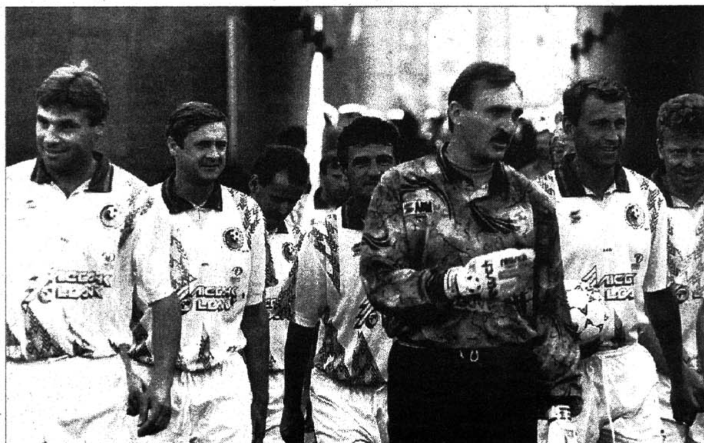
Дружу з Олегом ось уже понад чверть століття, немало про нього написав. Але не наважуся назвати точну цифру призів, нагород і відзнак, які він завоював винятковим талантом і важкою працею, прославляючи рідну Україну, Київ. Як не назву й точної кількості м'ячів, забитих ним за роки, проведені в футболі. Їх, мабуть, за тисячу. Це для довідки тим з нинішніх гравців київського «Динамо», які чи не від великого розуму, чи не від достатньої вихованості зневажливо запитують: «А хто такий Блохін?»

Але пробачимо їм непроглядну темність. Чи хотіли б вони цього, чи ні, але Блохін був, є і буде нашою національною гордістю, взірцем патріотизму.

Велику любов до нього з боку вболівальників і футбольних знаменитостей з різних країн засвідчили свято на честь презентації Міжнародного благодійницького фонду Олега Блохіна, матч на Республіканському стадіоні збірної світу і зірок «Динамо» (Київ). Сам Олег і його чарівна дружина, видатна українська гімнастка Ірина Дерюгіна одержимі ідеєю посприяти прогресові українського спорту, а головне — найбільшу увагу приділити юні.

У таких випадках кажуть; хай їм Бог допомагає. Але й люди обов'язково також. Адже тільки спільно, об'єднавшись світлою ідеєю, можна інколи й диво створити.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ,
Сергій КОВАЛЬЧУК (фото).

Жнива-94

Полтавщина жниве

Організовано розпочали «Жнива-94» хлібороби Полтавщини. Завдяки облагропостачу, який багато років очолює народний депутат України Петро Ківшик, господарства мають пальне і мастила, що дає змогу нормально зібрати хліб. Велика спека вплинула на стан посівів зернових. Але навіть у таких складних погодних умовах багато колективних сільськогосподарських підприємств виростили добрий урожай. У КСП ім. О. Довженка, що в Шишацькому районі, з кожного гектара (загальна площа зернового клину сягає 800 гектарів) намолочують по 40 центнерів ячменю та по 32 центнери гороху.

На знімках: комбайнер Йосип Антонович Бочковський із сином Анатолієм; відзначається на збиранні хліба комбайнер Олександр Бочкар.

Фото Павла ЗДОРОВИЛА.

ХЛІБ НАШ ЗГОРЬОВАНИЙ

Сумний вигляд має нині хлібне поле Кіровоградщини. Минулої осені засіяли 395 тисяч гектарів озимої пшениці, що значно менше, ніж у попередні роки. А перезимували тільки 311 тисяч гектарів посівів. Сходи слабкі, низькорослі, без розвиненої кореневої системи. Особливо у південних районах області — Устинівському, Бобринецькому, Долинському, Новгородківському та інших. Є пряма загроза, що й тут складеться така ситуація, як у Криму та ряді районів Одещини, де хліба не буде, а матимуть низькорослий травостій і солому замість зерна.

Звісно, що одна з причин такого становища — холодна і безсніжна зима. Але чи не найголовніша — порушення технології вирощування озимих. Та хіба тільки їх.

— Сьогодні до нас прискіпуються, чого не посіяли просо, гречку й кукурудзу, — розповів голова КСП «Комінтерн» Бобринецького району Микола Охріменко. — А куди ж було його сіяти, як воно б вже не зійшло? Де були ці розумники, коли в мене під час осінніх польових робіт тижнями простоювала техніка за браком пально-мастильних матеріалів? Та й навесні справи були не кращі. Лише в середині травня закінчили оранку, довели поле до «кондиції».

Загалом область відсіялася. Озимі «залатали» ярими: горохом, вівсом, кукурудзою. На них і надія, але теж не тверда. Потім настала пора догляду за посівами. І знову проблема з дотриманням технології, а її спрощення призводить до забур'янення і значних втрат урожаю.

— Я просто не розумію політику нашої держави в цьому питанні, — обурюється заступник начальника облсільгосппроду з землеробства і рослинництва Микола Єременко. — Під контракт обіцяли гербіциди. Дещо дали, але цього «дещо» замало, щоб дотримувати агротехнології. Треба обробляти кукурудзу, а чим? Знову пропонують сорокапроцентну амонійну сіль 2,4-Д, яка знищує лише 4–5 видів бур'янів. І в той же час є препарат діален, що ефективно діє аж на 200 видів. Він і дешевший, і температурний режим застосування кращий. Є препарат ще ефективніший — дезормон. Він «бере» все, навіть те, що діален неспроможний.

А ціна? Для наочності Микола Володимирович береться за підрахунки: дезормону треба 0,7 кг на гектар — по 4 долари за кілограм, а амонійної ж солі — 2 кг на гектар — по 3,3 долара за кілограм. Уловлюєте різницю? Кіровоградці уловили й уклали з французами договір, за яким ті поставили 50 тонн диво-препарату.

— Чому так? — дивується Микола Володимирович. — Державне об'єднання «Агрохім» продовжує постачати те, що найменше потрібно, а бізнесмени з АТ «Украгробізнес» без проблем виконають будь-яке замовлення. Хочеш діален —будь ласка, треба дезормон — жодних проблем. Якби наші державні сільськогосподарські структури відповідали за дотримання технології, було б усе інакше. А так вони на себе жодної відповідальності брати не хочуть.

Виростити врожай ще якось виростять, а чи зберуть — не знаю. Бригадир тракторної бригади колгоспу імені Мічуріна Голованівського району Володимир Кучеренко, ознайомлюючи зі своїм господарством, показав рукою на довгий ряд тракторів, які надовго завмерли на території.

— Стоять, бо нема мастила. А як привезуть, то, буває, що й заливати страшно: через три-чотири години роботи мотори плавитимуться.

Може, нашим сільгоспчиновникам невідомо, що мастило з комбайнів позливали в трактори ще перед закриттям вологи? І стоять вони мертвим металобрухтом напередодні жнив. А вони вже розпочалися. Чим його збирати? Адже крім мастила в області немає ще й пального.

І все ж надія на врожай, хай і слабкий, є. Особливо у північних районах, де за сприятливих погодних умов можна одержати по 27–32 центнери ячменю з гектара, непогано пішла в ріст кукурудза. Ось тільки б знову не перебої з пальним. Тоді знову жнива замість двох — двох з половиною тижнів затягнуться на місяць і більше. А це означає, що буде втрачено і ті крихти хліба, які нам дасть улітку скривджене природою кіровоградське поле.

Микола ВОЛОК.

Кіровоградська область.

Кінець світу у Димері?

Директор радгоспу «Димерський», що у Вишгородському районі на Київщині, Павло Єриго зустрів нас з кореспондентом обласного радіо Ніною Карповець без оптимізму.

— Що у вас нового і доброго? — поцікавилися ми у господаря скромного кабінету.

— Кінець світу, — без жодного натяку на гумор відповів Павло Іванович. — Оце заледве закінчили заготовку сіна й сінажу — і техніка зупинилася. Ані краплини бензину, солярки, ані грама мастил не залишилося. А попереду жнива: 750 гектарів зернових зібрати немає на чому. Годі вже говорити про підготовку площ під осінню сівбу.

Купити? Та за тонну мастил комерційні структури правлять 880 доларів. Щоб заплатити такі гроші, я повинен продати півстада. На місяць роботи нам потрібно десять тонн мастил. Взяти кредит — теж справа сумнівна, бо ми не потягнемо 240 відсотків річних...

Радгосп «Димерський» — традиційний постачальник м'яса для столиці. Відвантажував його для киян щороку 600 тонн. Це і птиця, і яловичина. А нині виробляти м'ясо — собі у збиток. Вартість комбікормів, ціни на курчат (свого інкубатора радгосп не має), затрати на утримання і виробництво сягнули такої позначки, що радгоспу дешевше скупити м'ясо у селян, щоб перепродати його в місті.

Уже нині заборгованість «Димерського» партнерам становить три мільярди карбованців. Правда, і димерцям заборгували кілька мільярдів карбованців. Усі всім винні, а віддавати нічим і краю цій ситуації не видно.

— Але ж крутяться якось ваші колеги, — підсипаю сіль на рани директорові.

— Та вже і ми докрутилися до такого стану, що не знаємо, в який бік розкручуватися, — невесело жартує директор. — Доти, доки не буде державної програми розвитку села, за якою кожен займатиметься своїм ділом, ми не вийдемо з кризи.

Я знаю, що Павло Іванович не сидить склавши руки. Поки що виручають переробні цехи — плодоконсервний і м'ясний. Тому тушонками і консервованими овочами та ягодами радгосп розраховується за енергоносії, купує будівельні матеріали. Адже, незважаючи на скруту, тут ще й будуються. Зокрема, пташники переводять на опалення газом замість солярки, яка обходиться надто дорого, реконструюють консервний, споруджують забійний цехи. А ще — житловий будинок на 52 квартири, якого чекають — не дочекаються чорнобильські переселенці.

Є і ще одна можливість утриматися на плаву: вирощувати овочі на закритому грунті. Проте, хоч як сушили голови місцеві спеціалісти, а з усього виходить, що для реалізації цієї ідеї треба продати... півгосподарства.

Найбільша надія на газову котельню. І хоч недешево вона обійдеться — у вісім мільярдів карбованців, та це дасть можливість створити виробничий замкнутий цикл — від вирощування птиці і овочів до їх перероблення. Проте радгоспу повинна хоч трошки підсобити держава, бо коштів на спорудження є лише половина. Та ще й ураховуючи, що Вишгородський район сусідить з чорнобильською зоною. Однак обминають увагою господарство великі керівники. А «Димерському» нині так потрібне державне сприяння у розв'язанні пекучих проблем.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Димер
Вишгородського району
Київської області.

Позмагаймося!..

Нове — це, як відомо, добре забуте старе. А коли оте старе і не забувалося, і хотілося його повернути, та якось незручно було це робити, «немодно»? Та, нарешті, члени тваринницької бригади Т.Кучерука колективного сільгосппідприємства «Україна» наважилися на такий «ревізіоністський» крок: направили колегам на молочно- тваринницькій фермі другого відділку радгоспу «Прапор» листа, в якому нагадали, що їхні колективи — давні друзі—суперники у змаганні, і час уже знову помірятися силою.

Відповідь була позитивна: керівники обох господарств підтримали тваринників, запропонували встановити переможцям винагороду в 100 млн карбованців.

Ініціатори змагання поставили собі за мету — надоїти в середньому за рік по 4 тис кг молока від кожної фуражної корови. І закликали на змагання тваринників усього Слов'яносербського району.

Керівники району розпорядженням «Про трудове змагання тваринників району» підтримали нову-стару справу.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК.

Луганська область.

«Алмазівці» обійшли іспанців

Сьогодні, коли промисловість переживає не найкращі часи, коли велика кількість заводів зупиняє виробництво, є люди, які шукають шляхів, нових ідей та технологій, щоб працювати по-новому.

Про одну з таких розробок уже йшлося в статті «Щоб багатіти, треба хотіти» («ГУ», № 63, 6 квітня 1994 року). Освоїши унікальну технологію, Інститут харчової хімії та технології АН України і київський завод «Алмаз» налагодили випуск ліній з перероблення сої.

Спеціалісти заводу працюють над створенням автоматизованої лінії з вирощування зеленого корму гідропонним способом. Це дасть можливість незалежно від погоди на сорока квадратних метрах отримувати зеленої маси в кількості не меншій, ніж люцерни з шістьох гектарів. Але значно кращої якості. Вже сьогодні співвідношення зерна до маси — 1 до 9, а плановано 1 до 10...

Лише Іспанія виробляє таке устаткування, але там переважає важка ручна праця і ефективність значно нижча. На користь вітчизняної лінії і її ціна (десь мільярд карбованців), тоді як іспанська лінія коштує близько 100 000 доларів США. Зрозуміло, що сьогодні й мільярд карбованців для сільських господарств — також велика сума і не всі господарства мають такі кошти, але робота лінії окупоьує ці гроші за 10–15 місяців.

Та й ціна лінії «кусається» не з вини заводу: надто дорогі комплектувальні. Схожа історія і з іншими товарами «Алмазу»: «штучною ниркою», дистиляторами води, вологомірами. А всі ці вироби вкрай потрібні й розроблені з використанням найновітніших досягнень науки, передової технології.

Василь ЩЕРБАНЬ.

Київ.

Новосілля можуть і не відбутися

Ситуація

Чорнобильська біда не обминула й Буковину. Деяким населеним пунктам у Кіцманському та Заставнівському районах було надано статус зони підвищеного радіаційного забруднення. Життя у них під дією цих чинників стає дедалі нестерпнішим. Тому в області розробили й почали втілювати програму переселення людей, чиї оселі перебувають у найбільш уражених місцях.

Одне із сіл виростає неподалік Чернівців, на лівому березі Пруту. Називатиметься воно Новий Кисилів. До кінця року сюди мають перебратися двісті переселенців.

Область багато зробила вже для того, щоб постраждалі від «мирного атома» буковинці одержали нові помешкання. Зведено коробки усіх будинків першої черги, прокладено комунікації, підведено електроенергію, розпочалася газифікація.

— Проте темпи робіт незадовільні, — зазначив керуючий Чернівецьким облагробудом Юрій Гаврилюк. — Ми виділили на майданчик багато людей, технічних засобів. Але по-справжньому розвернутися підрозділу заважає вкрай незадовільне фінансування з боку Мінчорнобиля. Кошти надходять із значним запізненням. Звідси й часті зупинки, невизначеність. Щоб не допустити остаточного зупинення будівництва, область дотувала нас із свого бюджету. Але цілком взяти на себе тягар фінансування їй не по кишені. Якщо так буде й далі, обіцяні двісті новосіль на осінь не відбудуться. Люди ковтатимуть радіонукліди, задихатимуться від отруйної пилюки у своїх селах, приречених на запустіння. Декотрі можуть не дожити до цієї пори, бо здоров'я багатьох мешканців зони дедалі гіршає. Може, хоч це розчулить душі керівників Мінчорнобиля й вони ліквідують свою заборгованість перед будівельниками.

Василь БАБУХ.

Чернівецька область.

Перекреслені надії?

У сусідів

Парламент Молдови розпочав обговорення проекту Конституції республіки. І вже перша стаття спричинила бурхливу, неоднозначну реакцію як у депутатів, так і в частини населення.

Особливо стурбовані два регіони: східне Лівобережжя та південний, де компактно живуть гагаузи та болгари. Означивши Молдову як унітарну державу, автори проекту поставили під загрозу слабку рівновагу, що встановилася в суспільстві після приходу до влади Аграрно-демократичної партії, з якою і Лівобережжя, і гагаузи пов'язували надії на одержання особливого правового статусу. До того ж замовлення на законодавче зміцнення статусів ...ох регіонів робилося на самому високому рівні: Президентом Молдови та лідерами АДПМ. Обіцянкою розв'язати питання півдня загалом і була куплена згода населення південних районів взяти участь у парламентських виборах, які відбулися в лютому. Саме тоді у цій частині Молдови було зафіксовано найвищу активність виборців. Робота парламентської комісії над проектом закону про статус гагаузького півдня, що розпочалася незабаром, зміцнила це населення в думці, що питання, розв'язання котрого вони домагаються з 1989 року, нарешті вже буде розглянуте. Перша стаття Конституції ці надії, можна сказати, звела до нуля.

Занепокоєність у цьому зв'язку відчувається і в Придністров'ї. Голова парламенту регіону Григорій Маракуца вважає, що тим категоричним формулюванням, яке визначає устрій держави, парламент Молдови перекреслив усе, що напрацьовано в плані політичних переговорів. Проект нової Конституції не припускає не лише конфедеративний, а й федеративний договір Молдови з Придністров'ям. Момент, що означає відкочування назад до позицій, які Кишинів і Тирасполь займали до придністровської війни. У складній ситуації, коли Придністров'я чітко розуміє, що бажане недосяжне, можна чекати на ще більше її загострення. Бо поступки тираспольських властей Кишиневу нижче від планки «кримського варіанту» спущені бути не можуть. Принаймні це стверджують перші особи адміністрації Тирасполя.

У самому парламенті проти такої постановки питання виступають соціалісти, тож під час наступного обговорення статей Конституції очікують запеклі суперечки. Коли ж стаття про державний устрій Молдови пройде, жодні розмови про державно-правовий статус півдня та Придністров'я будуть уже неможливі. А це означає, що нова Конституція Молдови в перспективі може мати силу лише в центральній частині республіки. Два регіони вже сьогодні відмовляються її приймати.

Світлана ЧАЛА.

Кишинів.

Проблеми

Роботи вдень зі свічкою не знайти

За підрахунками єреванських спеціалістів, кожний восьмий працездатний громадянин — безробітний. Здебільшого це так звані «приховані» безробітні, офіційно ...зареєстровані державою. Армія непрацевлаштованих ...стійно зростає — повільно, але невпинно згасають заводи та фабрики.

Перша хвиля безробіття «накрила» інженерно-технічний склад — будівельників, механіків, конструкторів, тоді пішли лікарі, юристи, хіміки, аграрники. Серед них — дипломовані спеціалісти з багаторічним досвідом роботи. Звідси й така серйозна для Вірменії проблема відпливу умів.

Пряма дорога до Центру зайнятості стелиться і вчорашнім студентам. 83 відсотки випускників вузів змушені шукати роботу самостійно, без підтримки рідної альма-матер. Що чекає на них у майбутньому? 110 драмів допомоги у зв'язку з безробіттям — розмір мінімальної зарплати, за яку можна купити, приміром, лише п'ять свічок на ринку. Нині, в умовах енергетичної кризи, це дуже ходовий товар у Вірменії.

Віген САРКІСЯН.

Єреван.

Отакої!

Азбука російська, а «парасолька» — болгарська

На запитання «За що світ запам'ятає Болгарію?» більшість з опитаних болгар (19 відсотків) вважає — за ...в'янську азбуку.

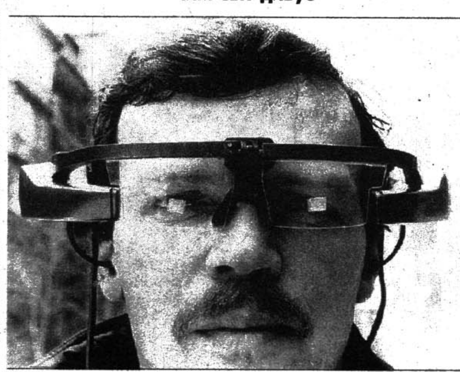
...ось якраз коли Софія традиційно урочисто відзначала день св.Кирила та Мефодія, з Москви надійшла вістка про те, що російський учений, професор Московського гуманітарного університету Валерій Чудінов висунув нову теорію походження російської абетки. Він вважає, що в II—IV столітті в Придністров'ї існувало так зване складове письмо, від якого й походить російська писемність і яке залишалося аж до XVII століття.

Теорія В.Чудінова має спекулятивний характер, — так відреагували софійські газети на «сенсаційне» повідомлення з Москви, — Росія прагне принизити внесок Кирила та Мефодія у розвиток слов'янської цивілізації. «Своїми безглуздими ідеями дехто хоче зіпсувати нам свято, — зазначив вісник «24 часа». — Та й болгарські вчені уже втомилися спростовувати їх. Якщо Москві так хочеться присвоїти собі щось із болгарського внеску до світової історії, то нехай. Водночас нехай росіяни привласнять собі й «болгарську парасольку», це нам украй необхідно — розділити провину по-братськи». В 70-ті роки саме пострілами з «парасольки» в Лондоні було вбито болгарського письменника-дисидента Георгія Маркова. Звичайно, не без відома й технічної допомоги московського КДБ. Але Москва чомусь цурається цієї «мокрої справи».

Василь ЖУКІВСЬКИЙ.

Софія.

Чим світ дивує

В ОКУЛЯРАХ — ТЕЛЕВІЗОРИ

На знімку: універсальні окуляри для перегляду телепередач винайдено двома угорськими інженерами. В їхню оправу вмонтовано два мініатюрні телевізори. А кольорове зображення, супроводжуване стереозвуком, спрямовується до очей за допомогою двох крихітних дзеркал, розміри яких не заважають огляду й дозволяють виконувати одночасно інші справи. Окуляри можна вільно підключати до телевізійного тюнера, відеокамери і навіть комп'ютера, що уможливлює використання їх у медицині та промисловості, обчислювальній і військовій техніці.

Фото ІТАР—ТАРС.

Передовий досвід

Далекі-близькі «Новини»

У Казахстані вийшло перше число газети українською мовою «Українські новини».

Це тижневик, наклад котрого поки що 15 тисяч екземплярів. Засновником виступив Кабінет міністрів Республіки Казахстан. Видання адресують представникам української діаспори. Колектив узяв зобов'язання інформувати читачів про події, що відбуваються в Україні та світовій українській діаспорі. Та найбільше, звичайно, «Українські новини», орієнтовані на відродження української культури майже 800 тисяч українців, що мешкають у Казахстані.

Тетяна КОСТІНА.

Алмати.

Аномалія

У центрі Африки випав град

У центрі Африки випав град. Рідкісну можливість пограти в сніжки на подвір'ях своїх будинків одержали мешканці провінційного центру в Кенії — Накуру, що трохи південніше від екватора.

Ніхто зі старожилів не зміг пригадати щось подібне. Здивовані мешканці Накуру скористалися з унікальної можливості сфотографуватися на тлі чималих заметів. Щоправда, протрималися вони недовго. Через кілька годин африканське місто вже оповив густий туман.

Григорій ПОТАПОВ.

Продиктовано в номер

Кінець війні

Вашингтонську декларацію про нормалізацію відносин і принципи економічного співробітництва між Йорданією та Ізраїлем підписали король Йорданії Хусейн та прем'єр-міністр Ізраїлю І. Рабин у присутності Президента США Б. Клінтона після зустрічі, що відбулася у Білому домі. Тим самим офіційно покладено край станові війни, що зберігався між двома сусідніми країнами протягом 46 років. «Ці далекоглядні державні діячі зробили вибір на користь примирення, вирішивши ліквідувати розкол, який надто довго розділяв їхні древні землі»,— заявив Б. Клінтон. Йордано-ізраїльська декларація передбачає здійснення «енергійних» дипломатичних зусиль з метою вироблення всеосяжного мирного договору, проведення регулярних зустрічей на найвищому рівні, початок співробітництва правоохоронних органів двох країн у боротьбі з тероризмом і контрабандою наркотиків.

Щоб не плутатись у герольдії

Б. Єльцин підписав указ «Про державну герольдію при Президенті Російської Федерації». Державним герольдмейстером призначено заступника директора Державного Ермітажу з наукової роботи Г. Вілінбахова. Місцем розташування державної герольдії буде Санкт-Петербург.

Основні завдання герольдії: геральдичне забезпечення у встановленому порядку роботи щодо створення і використання офіційних символів Російської Федерації та суб'єктів Російської Федерації, створення прапорів, державних і відомчих нагород, форменого костюма військовиків та інших державних службовців.

Належить остаточно вирішити

Латвійський парламент на позачерговому пленарному засіданні обговорить законопроект «Про договори Латвійської Республіки і Російської Федерації». Мається на увазі пакет військових угод між Латвією і Росією, що його під час візиту до Москви 30 квітня підписав Президент Латвії Г. Улманіс. Рішення про це прийняла президія латвійського сейму. До сейму Латвії вже надійшов проект закону про військові відносини, розглянутий і схвалений Кабінетом міністрів. Є висновок президії сейму про передання законопроекту на розгляд парламенту, з тим щоб той доручив парламентській комісії у закордонних справах і комісії з оборони розглянути законопроект і підготувати його для остаточної ухвали на пленарному засіданні парламенту.

Вогонь недоречний

У ході переговорів між Президентом Азербайджану Г. Алієвим та повноважним представником Президента Росії В. Казимировим було продовжене узгодження позицій з питань врегулювання вірмено-азербайджанського конфлікту.

На зустрічі було досягнуто згоди про необхідність розроблення заходів, спрямованих на закріплення режиму припинення вогню у зоні конфлікту.

За те, що воювали, — землю

За рішенням властей міста Дубоссари (Придністров'я), козакам з Росії, котрі воювали на боці Тирасполя, виділено на околицях міста земельні наділи. Перше козаче землеробське господарство очолив отаман Ю. Шкуро.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагенцій.

А як у них!

П'ють. Та ще й як!

Американські студенти щороку витрачають на спиртне 565 млрд. доларів — більше, ніж на книги, каву, чай і решту напоїв, разом узятих. Про це сказано у розповсюдженій у США доповіді Комісії з боротьби з пристрастю до наркотичних речовин, яку було створено два роки тому з ініціативи викладачів Колумбійського університету.

Як з'ясувалося, найбільш питущою категорією студентства США є білі молоді люди. Вони вживають у середньому 9 порцій спиртного на тиждень. Після них ідуть студенти латиноамериканського походження, які відстають на три середньостатистичні чарки. Останні в списку — темношкірі учні: менш як чотири порції алкоголю на тиждень випивають юнаки і одну — дівчата. Варте уваги те, що їх набагато випереджають білі студентки, які дозволяють собі в такий спосіб розслабитися чотири рази на тиждень.

У цілому, зазначено в дослідженні, особливо стрімко зростає серед жіночої половини студентства частка не лише тих, хто вживає спиртне, а й дуже випиває. Наприкінці 70-х років їх було 10 відсотків, тепер — більш ніж третина.

Загальна статистика вживання алкоголю в американських вузах має такий вигляд: принаймні раз на два тижні беруть участь у серйозних випивках (5 і більше порцій за вечір) понад половина студентів-юнаків і 37 відсотків дівчат. Більш ніж третина студентів і п'ята частина їхніх подруг напиваються не менш ніж раз на тиждень. У доповіді наведено статистичні дані, які підтверджують його висновок, що «випивки в студентських містечках США мають жахливі наслідки». Відповідно до цієї інформації 95 відсотків тяжких злочинів і більш ніж половина всіх травм і поранень у коледжах є результатом вживання спиртного. У 9 з 10 випадків зґвалтувань злочинець, жертва — або той і той — перебували в стані алкогольного сп'яніння.

Михайло МЗАРЕУЛОВ.

Академік КНИШОВ:

«ВИ ЗДОРОВІ? НА СКІЛЬКИ ВІДСОТКІВ?»

Медицина

На Херсонщині вперше в історії місцевої медицини почали робити операції на серці. Прямо причетний до цього Київський інститут серцево-судинної хірургії. Наш кореспондент взяв інтерв'ю у директора інституту, Геннадія Книшова, який цими днями відвідав Херсонський діагностичний центр, на базі якого читають цикл лекцій для медиків області.

— Місцева влада не шкодує коштів на медицину, — сказав Геннадій Васильович. — Якщо в Україні в середньому на її потреби виділяють десь 8 відсотків бюджету, то у вас — аж 22. Звідси — хороше оснащення ваших лікарень діагностичним і лікувальним обладнанням, краще забезпечення ліками. Найбільше мене притягує Херсонський діагностичний центр. І ось чому. Він максимально наблизився до практичної медицини, працює з лікарями, починаючи з дільничного лікаря до обласного спеціаліста. Тут запроваджено чітку систему комп'ютерного обліку пацієнта, складають реєстр найпоширеніших захворювань, у тому числі серцево-судинної патології. Всілякої підтримки заслуговує прямий зв'язок центру з районними лікарнями та нашим інститутом. З допомогою керівника центру Анатолія Голунова наш інститут, по суті, відпрацьовує нову технологію діагностики й лікування серцевих захворювань.

Розпочали з того, що взяли на облік усіх дітей з виявленими уродженими вадами серця — в області це більш як 1000 дітей різного віку. Дітей викликають до Київського інституту серцево-судинної хірургії для планової перевірки та уточнення діагнозу й розв'язання питання щодо потреби в лікуванні. За потреби — одразу ж пропонують операцію. До речі, операції на серці для громадян України безплатні. Уточнені дані й рекомендації щодо кожного хворого терміново передають до Херсонського центру. Інший напрям роботи — невідкладна діагностика пороків у новонароджених. У випадках, коли потрібна термінова операція (без штучного кровообігу) одразу ж після народження дитини, викликають хірурга з нашого інституту, який працює разом з місцевими спеціалістами з обласної дитячої лікарні. Такий досвід уже є. А коли змушені оперувати пацієнта із застосуванням штучного кровообігу, то його направляють до Києва. Вважаю, що у вашій дитячій лікарні є всі умови для створення кардіохірургічного міжобласного центру, який охоплював би Херсон, Миколаїв, Одесу, Крим. Деякі херсонські, та й не тільки херсонські, спеціалісти уже стажуються в Київському інституті. Залишається лише побажати обласній дитячій лікарні більше й сміливіше приймати на лікування тяжких хворих пацієнтів з районів, а не залишати їх під відповідальність місцевих лікарів.

— Отже, наявність вашого діагностичного центру з добре налагодженим прямим і зворотним зв'язком, а також хороша клінічна база нерідко вирізняють Херсонщину серед інших областей, де такі центри працюють переважно на себе, не турбуючись про зворотний зв'язок і підтвердження правильності поставленого діагнозу?

— Херсонці пішли далі. Взяли на облік всіх вагітних жінок, що дає можливість виявити патологію плоду на ранніх стадіях його розвитку. Тобто прогнозувати здоров'я майбутньої дитини, вчасно втручатися, щоб уникнути ускладнень. Іншими словами, тут сповідують принцип — завчасно розпізнати ту чи ту патологію і негайно вжити заходів до вилікування пацієнтів, не доводити їх до критичного стану, коли лікар опиняється перед фактом тяжкої, часом невиліковної хвороби.

— Геннадію Васильовичу, діагностичний центр нерідко оперує статистикою, яка значно розходиться з офіційною. Головному лікареві Голунову закидають, що він начебто згущує фарби, хоче свідомо зіпсувати цілком нормальну картину захворювань в області. Декотрі чиновники звинувачують його в усіх гріхах...

— Як європейська держава маємо орієнтуватися на досягнення світової цивілізації і розставатися з сумнівними традиціями. Для цього наш інститут розробляє нові технології діагностики та лікування серцево-судинних захворювань, де чітко буде сказано, які методи застосовувати, на якій апаратурі, яку суму має витратити на це держава і який відсоток видужання можна мати від застосування повної чи часткової технологічної програми. Це надзвичайно важливо не лише для організаторів охорони здоров'я, а й для майбутньої страхової медицини.

Повні, всебічні результати можна одержати лише тоді, коли суворо використовуватимуть усі наявні методи, визначені стандарти. Обмежитися тільки, скажімо, електрокардіограмою, виявивши серцеві вади — це все одно, що визначити обсяг діагностики і лікування на 30 відсотках замість 100. Але нерідко на вимоги світового рівня ніхто не звертає уваги, бо не відповідає за невикористання наявних методів. Наші спеціалісти приїжджають до Херсона саме для того, щоб передати колегам набутий досвід.

І хто знає, може, новаторська практика вашого діагностичного центру підкаже, як краще розробити програму для студентів вузів, лікарів-практиків, управлінців із впровадження чітких і обов'язкових стандартів діагностичних і лікувальних у наші заклади. Час покласти край цілковитій невизначеності, суб'єктивізму в оцінці дійсного стану в медицині, навчитися об'єктивно формувати ці показники. Херсонці роблять корисну й перспективну справу.

Іван КАЛИНИЧЕНКО.
Херсонська область.

ОЩАДЛИВІСТЬ НА ОСВІТІ ТА НАУЦІ НЕ ЗАВЖДИ ДОРЕЧНА

З пошти

Про те скрутне становище, в якому опинилися наші наука та освіта, говорять на різних рівнях і з різних трибун. Так, недавно про стан науки та її роль в економічному розвитку України на сесії Верховної Ради доповідав й академік НАН України Б. Патон. Він, зокрема, наголосив, що «такої «економії» на науці й на освіті, такого нехтування їхніх проблем, такого ставлення до їх використання для розбудови держави наша країна ще ніколи не знала».

Справді, важко щось заперечити академікові. І депутати визнали, що потрібні рішучі кроки, і заспокоїли освітян та науковців, уточнивши, що заборгованість за видатками державного бюджету на науку та освіту буде ліквідовано до 1 серпня цього року.

Що ж, терпіння освітянам та науковцям не позичати. Довше терпіли. Але, як свідчать листи, що надходять до редакції, самими фінансуваннями ситий не будеш. Потрібна ще й розважлива політика керівних працівників від освіти та науки. А щоб не бути голослівними, надаємо слово людям, безпосередньо причетним до цих галузей.

Скупий платить двічі

Ще донедавна Японія була така ж бідна, як і Україна. Але японцям пощастило, бо до влади прийшли люди, котрі розуміли, що вивести державу з кризи здатна лише наука. Що ж маємо ми? Недобори до вузів, небажання вступати до аспірантури, скорочення (майже вдвічі) захистів кандидатських дисертацій. З деяких напрямів науки в країні за останні роки не захищено жодної докторської. Це такі відомі мені науки, як автоматизація, механізація та електрифікація сільського господарства. Замість фінансувати науку, нас укотре закликають потерпіти, не розуміючи, що скупий платить двічі. Натомість багато інститутів не подало заявок на винаходи через брак коштів на мито і патентний пошук. Якщо взяти для прикладу ту саму Японію, то там працівника, який протягом року не запропонував кількох винаходів по вдосконаленню робочого місця, просто попросять покинути виробництво.

В. МУРЗІН, професор, доктор технічних наук, завідувач кафедри електрифікації сільського господарства і фізики Полтавського сільгоспінституту.

Ти їм пропозицію, вони ж тобі — догану

Усе почалося з моїх пропозицій щодо деяких скорочень і фахового перепрофілювання будівельного технікуму. Це дало б змогу перейти на самофінансування і не тягнути державні кошти. А саме: перепрофілювати технікум у триклансне училище, де на І курсі навчали б робітників-будівельників, на II — майстрів-десятників, а на III — техніків-будівельників. Заочне відділення варто було б замінити інститутом екстернату (також ощадливість), і за рахунок цього підвищити зарплату викладачам.

Протягом десяти років з цими пропозиціями я звертався до вищих інстанцій, але крім неприємностей нічого не домігся. Приїжджали інспектори, відповідальні працівники, вказували на недоліки в роботі та й вертали назад до Києва. А я отримував чергову догану та недоброзичливе ставлення колег.

Ю. КОРЖОВ, викладач спецдисциплін.
Остер
Чернігівської області.

Циркулярами справі не зарадиш

Підвалини нашого майбуття треба закладати тепер. І наріжним каменем, безумовно, має бути освіта. Але не та, яку нам нав'язує Міністерство освіти. Воно понавигадувало стільки усіляких нововведень (на кшталт тестів) на бідні вчительські та учнівські голови, що просто лячно стає за нашу освіту. Невже ті міністерські чиновники ніколи не були школярами? Чи, може, не розуміють, що справі самими циркулярами не зарадиш! Ото якби міністерських мудреців та посадити за учнівські парти та повчити за їхніми програмами, може, тоді краще й думалося б.

М. СОРОЧИНСЬКИЙ.
Чернівці.

Ліпше зберегти, ніж починати заново

Коли нарешті буде предметна розмова про стан нашої освіти взагалі та освітян зокрема? Проблеми матеріально-технічного забезпечення навчального процесу, насамперед з природничо-технічних дисциплін (фізика, технічна праця, хімія тощо), позбавлення дітей можливості займатися технічною творчістю поза школою неминуче призведуть до появи технічно безграмотного покоління. Якщо терміново не навернемося до освітянських проблем, то через 15—20 років промисловість України загине.

Зберегти інтелектуальний потенціал країни значно дешевше, ніж, втративши його, починати все заново.

Педколектив середньої школи № 18.
Київ.

Доки ходитимемо в пасинках?..

Ми, працівники освіти Городоцького району Хмельницької області, обурені політикою уряду, яка завела нашу галузь у безвихідь, а вчителя перетворила в злидаря і прохача. Лише з цих причин протягом 1993-94 навчального року 18 педагогів пішли з роботи. В шести школах зовсім не викладали історію, математику, іноземну мову.

З початку року припинено бюджетне фінансування, яке йшло на утримання навчальних закладів. Припинення чинності статті 52 Закону України «Про освіту» відкинуло зарплату вчителя на одне з останніх місць.

Доки наша освіта побиратиметься, доки ходитиме в пасинках, то самому Богу відомо...

За дорученням профкомів закладів освіти голова райкому профспілки працівників освіти і науки Н. ЩЕПКОВСЬКА.

Підготувала Надія КУЗНЕЦОВА

До 50-річчя визволення України

Прийшла матері ще одна похоронка...

А син її залишився живим. Вже на краю могили з його рани знову засочилася кров і хлопця відвезли в медсанбат

У ці дні виповнюється 50 років відтоді, як війська І Українського фронту здійснили львівсько-сандомирську стратегічну операцію. Обхідним маневром танкові й мотопіхотні частини фронту в районі міста Броди оточили та знищили 8 ворожих дивізій гітлерівського угрупування «Північна Україна» і після дводенних жорстоких боїв 27 липня оволоділи Львовом, Станіславом (нині Івано-Франківськ), Перемишлем, багатьма іншими містами і селами Прикарпаття. Невдовзі війська І Українського фронту у співдружності зі з'єднаннями І Білоруського фронту вступили на польську землю, форсували ріку Віслу біля Сандомира, захопили там важливі стратегічні плацдарми. Успіх цього переможного наступу відкрив шлях на Берлін і створив сприятливі умови військам III і IV Українських фронтів для здійснення Яссо-Кишинівської операції, очищення від фашистів південного регіону Карпат, визволення Молдови, Румунії, Болгарії, Угорщини. Друкуємо спогади одного з ветеранів війни про події тих днів.

Мені і моїм ровесникам-десятикласникам з села Криковець, що на Вінниччині, довелося багато пережити в роки війни. І невдалий відступ на лівий берег Дніпра, і підпілля в антифашистській групі «За Батьківщину», і бої у партизанському загоні... Але те, що сталося під час львівсько-сандомирської операції 1944 року, щодня ятрить мою пам'ять.

Кілька днів підряд наш полк разом з іншими частинами І Українського фронту вів жорстокі наступальні бої в районі села Колтів на Львівщині. Ця битва увійшла в історію Великої Вітчизняної війни під назвою «Колтівський коридор». Знищуючи живу силу й укріплення ворога, ми пробивали «коридор» в його обороні шириною 6—8 і глибиною 18 кілометрів, по якому танкові армії генералів П. Рибалка і Д. Лелюшенка мали ринути в тил гітлерівців і завдати їм нищівного удару. Подібна операція на вузькій ділянці фронту, яка прострілювалася наскрізь, здійснювалася чи не вперше за війну. Щільність артилерії перевищувала тут 200 стволів різного калібру на один кілометр фронту.

Я очолював кулеметну обслугу «Максим» з п'яти бійців. Крім мене, в обслугу входили українець Матвійчук, чуваш Громов, грузин ...мідзе, казах Тумобаєв. Діяли ми дружно на лінії головного наступу у смузі сіл Білокриниця—Лопушани—Гукалівці—Івачів—місто Золочів. На другий день нашого наступу фашисти кинули проти нас свіжу танкову дивізію «тигрів» і «пантер». Ми мали зупинити її, не дати закрити смугу прориву. Ворог з ранку до вечора кидався у шалені контратаки. Один за одним падали наші однополчани. У критичні хвилини бою доводилося йти на фашистські танки з рушницями-бронебійками або з гранатами. Моя кулеметна обслуга знищила багато піхоти гітлерівців. Але і наш «Максим» їм вдалося розбити.

Пригадую останні хвилини бою. Коли у нашому окопі живими залишилося лише двоє, а ворожі танки і піхота знову пішли в контратаку, командир роти капітан Савельєв і я за ним з протитанковими гранатами в руках рушили назустріч «пантерам». Я кинув останню гранату. Ворожий танк запалав. Ми стали відходити назад до своїх. Саме в цю мить над нашою позицією промчали фашистські літаки, скинувши бомби. Я відчув сильний удар у груди і впав. Далі нічого не пам'ятаю... А невдовзі моя мама, Анастасія Андріївна, одержала похоронку на третього сина — на мене. В ній повідомлялося, що я «...загинув смертю хоробрих в бою за село Гукалівці і похований на полі бою на захід від села Лопушани під Золочевом».

Бідна ненька, скільки вона сліз виплакала!

Як же сталося, що я лишився живим?

Про це вже після війни повідала мешканцям Лопушан та інших навколишніх сіл колишня медсестра окремого медсанбату № 393 Надія Кадуріна. Якось ветерани битви за «Колтівський коридор» мали зустріч біля братської могили поблизу Лопушан, де поховані наші бойові побратими. Селяни тепер називають цю місцину Солдатським полем. Надія Іванівна підійшла до могили і дивилась, дивилась на розквітлі навколо проліски. Потім почала розповідати:

— У липні 1944-го привезли сюди ховати загиблих воїнів 827-го стрілецького полку. Відзвучали прощальні промови, пролунав салют пам'яті, лишилося лише накрити небіжчиків плащ-наметами і спустити в могилу. Раптом я побачила, що в солдата, який лежав скраю, сочиться з рани кров. Живий? Підхопила його, з допомогою сержанта Михайла Іванова доставила до медсанбату.

— Пізно! — сказав начальник медсанбату капітан Ягуб'янц. Потім ще раз нахилився до грудей воїна, зловив ознаки дихання і мовив:

— Спробуємо лікувати!

Так цей солдат залишився живим... Ось він стоїть перед вами — Михайло Терентійович Семеренко...

Потім я розповів учасникам зустрічі, що після шпиталю знову повернувся на фронт, воював у Польщі, Німеччині. День Перемоги зустрів під Прагою. Демобілізувався у 1950 році. Згодом закінчив педагогічний інститут і Київський інститут народного господарства, захистив кандидатську дисертацію. Працюю за фахом.

Рішенням Зборівської міської Ради народних депутатів у 1984 році за визначні заслуги при звільненні міста від фашистських зайд Надію Іванівну Кадурину і мене було удостоєно звання почесного громадянина міста Зборова.

Михайло СЕМЕРЕНКО,
майор у відставці.
Могилів-Подільський Вінницької області.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Наука

Механіки всіх країн, єднайтеся з нашими!

Влітку 1993 року народився Національний комітет України з теоретичної і прикладної механіки, який сьогодні об'єднує 250 академіків, членів-кореспондентів і докторів наук з 41 науково-дослідної та конструкторської установи, а також вузів. Свого часу в рамках колишнього Союзу діяв майже однойменний комітет, але з розпадом імперії він автоматично перетворився на російський. Треба було створювати власну структуру. Ідентичні комітети приблизно в сорока країнах світу активно співпрацюють у межах Міжнародної організації з теоретичної та прикладної механіки (IUTAM).

У Дніпропетровську відбулися загальні збори Національного комітету, які, крім наукових питань, розглянули оргпитання — про вступ до IUTAM. Попередньо до Австрії генеральному секретареві IUTAM були надіслані належні документи. Офіційне рішення — попереду. Голову Національного комітету академіка Олександра Гузя запрошено на генеральну асамблею IUTAM до Голландії.

Об'єднуватися — то об'єднуватися. Президія Національного комітету звертається до наукових і науково-технічних товариств: з метою об'єднання зусиль учених-механіків і фахівців суміжних проблем вступити до Національного комітету на правах асоційованих членів.

Керувати — не пиво пити

У Києві відбулася перша українська конференція з проблем автоматичного керування «Автоматика-94». До оргкомітету увійшли представники Української асоціації з автоматичного керування, НАН України, Державного комітету з питань науки та нових технологій, Міністерства освіти, Інституту кібернетики НАНУ і Київського політехнічного інституту, який на правах гостинного господаря і приймав у себе вельмишановне товариство. Серед запрошених були відомі фахівці з ФРН, Польщі, країн СНД і вітчизняні уми — зокрема академіки В.Кунцевич, О.Кухтенко, В.Михалевич, В.Пшеничний, члени-кореспонденти НАН України М.Згуровський, В.Грицюк, В.Бублик, О.Палагін, Ю.Самойленко та інші. З вітальним словом виступив президент НАНУ академік Б.Патон. Було проаналізовано широке коло проблем теорії і практики: від використання штучного інтелекту в завданнях керування до керування процесами в мікро- й макроекономіці.

Ударимо дисертаціями по фізіологічному мінімуму!

Об'єднання профспілок Харківської області регулярно підраховує мінімальний споживчий бюджет та фізіологічний прожитковий мінімум. А члени профспілки працівників Національної академії наук — співвідношення зарплати, скажімо, старшого наукового співробітника до мінімального споживчого бюджету й фізіологічного мінімуму. Виходить 0,35 та 0,49 раза — така невисока ціна мізків харківського вченого. Як і українського загалом.

Відбувається відплив кадрів. Академія «старіє», щороку її залишають 10 тисяч співробітників. Дедалі менше романтиків, що хочуть вчитися в аспірантурі. При цьому вирішують долю науки і проводять скорочення кадрів, як правило, ті, в кого час пік наукової діяльності давно минув, — зауважив голова Харківського об'єднаного комітету профспілки працівників НАНУ А.Євдокєюк.

Три роки тому з ініціативи окремих лідерів профспілка працівників НАНУ відмежувалася від профспілки працівників освіти та науки України. Нині таке роз'єднання видається недоцільним, а методи керівництва виокремленого ЦК — далеко не ідеальними. На знак протесту проти критичної ситуації, яка склалася, з профспілки вийшов Миколаївський об'єднаний комітет. Його підтримали харків'яни. В єдності — сила, заявили вони й поставили вимогу повернутися до загальної профспілки працівників науки, освіти та вищої школи.

Людмила МИКИТЮК.

Кримінальний тиждень

Бог знає, кого карає...

Співробітники міліції Вінниччини знешкодили злочинну групу, яка протягом тривалого часу скоїла понад 30 крадіжок церковного майна на території Одеської та Вінницької областей. У злочинців вилучено 94 найменування предметів культу (ікони, біблії, хрести тощо) на загальну суму близько 2 мільярдів карбованців.

Навіщо 100 лопат, коли маєш автомат

На Тернопільщині дезертир, погрожуючи автоматом Калашникова, заволодів автомашиною громадянина Ш. і намагався зникнути. Пошукова група міліції виявила його в селі Довжанка Тернопільського району. Втікач вчинив збройний опір — обстріляв міліцейську машину. Працівники міліції змушені були застосувати зброю. Втікача затримано.

У Львові затримано братів Ф. (1966 і 1972 рр.н.), які 2 липня здійснили розбійний напад на громадянку Польщі і відібрали в неї особисті речі. У затриманих вилучено газові пістолети та ювелірні вироби. Злочин розкрито з допомогою свідків.

А співробітники міліції Запорізької області затримали в місті Василівка злочинну групу з чотирьох чоловік, що, погрожуючи розправою, вимагала 10 тисяч доларів США (!!!) у місцевої громадянки Тяглової, яка ніде не працює. З'ясовується причетність затриманих до інших аналогічних злочинів.

Хабарниця «іспиту» не склала

У Луцьку викрито викладачку кафедри іноземних мов Волинського держуніверситету. За виставлення позитивних оцінок студентам-заочникам вона брала гроші та дорогі подарунки. Розпочато слідство.

***

Минулого тижня розкрито 160 тяжких злочинів, у тому числі 21 вбивство, 4 факти смертельних тілесних ушкоджень, 5 зґвалтувань, 10 розбійних нападів та інші. У затриманих вилучено 1 кулемет, 3 автомати, 4 пістолети, 10 гвинтівок, 4 мисливські рушниці, 9 одиниць саморобної вогнепальної зброї, 4 гранати та понад 1,2 тисячі патронів до різної зброї.

Виявлено 445 фактів, пов'язаних з незаконним обігом наркотиків. Припинено діяльність 16 злочинних груп наркоділків. Затримано 493 особи. Вилучено майже 1,9 тонни наркотичної сировини.

Станіслав КОЛДУНЕНКО,
начальник прес-центру МВС України.

Продовжують «штурмувати» наші кордони

Україно-російський та україно-польський кордони залишаються об'єктом «штурму» вихідців з Південно-Східної та Східної Азії, котрі намагаються нелегально мігрувати до західноєвропейських країн.

За повідомленням прес-служби Прикордонних військ, минулого місяця за спробу перетнути кордон за підробленими чи чужими документами, а також поза пропускними пунктами прикордонники затримали відповідно 349 та 429 чоловік, серед яких значна кількість — саме вихідці з азіатських регіонів. А всього у червні вартові українських кордонів затримали 1415 порушників.

Арбітражний суд Львівської області, розміщений у м. Львові по вул. Винниченка, 3, порушив справу про банкрутство Львівської виробничо-комерційної фірми **«Фаворит».**

Адреса боржника: м. Львів, вул. Біломорська, 24/4, розрахунковий рахунок № 46857 у Залізничному відділенні Промінвестбанку м. Львова, МФО 325105.

Информация о втором выпуске акций открытого акционерного общества «Хвиля»

А. Характеристика эмитента

Фирменное наименование: открытое акционерное общество «Хвиля» (АО«Хвиля»).

Учредителями АО «Хвиля» являются:

организация арендаторов арендного предприятия водопроводноканализационного хозяйства«Волна» г. Горловка;

акционерное общество «Инвестиционная компания «ДИКОМ» (АО«ДИКОМ») г. Донецк;

физические лица.

Решение о создании акционерного общества открытого типа принято на общем собрании учредителей 23 февраля 1993 г. АО«Хвиля» зарегистрировано 24 сентября 1993 г. исполнительным комитетом Горловского городского Совета народных депутатов № 778.

Состав имущества вносимого учредителями: автомобили, оборудование, денежные средства, ценные бумаги, интеллектуальная собственность.

Уставный фонд АО «Хвиля» заявлен в сумме 15 000 000 000 (пятнадцать миллиардов крб.).

Место расположения центрального офиса АО«Хвиля»: Украина 338001 г. Горловка, ул. Комсомольская, 10. Телефон (06-242) 4-00-44. Расчетный счет 1467527 в Ц — городском отделении АК ПИБ МФО 334464 г. Горловки.

Численность работников по состоянию на 1.06.1994 г. составляет — 1004 чел.

Руководящие работники:

президент — Иваненко Борис Николаевич, 1950 года рождения, образование высшее — академик Академии экономических наук, трудовой стаж 22 года;

вице-президент — генеральный директор Мажан Владимир Николаевич, 1958 года рождения, образование высшее специальное, трудовой стаж 21 год;

вице-президент — Лешкова Людмила Константиновна, 1945 года рождения, образование высшее экономическое, трудовой стаж 31 год.

Б. Предмет деятельности

АО«Хвиля» создано с целью получения прибыли с последующим инвестированием средств в экологическое оздоровление г. Горловки, Донбасса, Украины, а также участия в формировании рыночной инфраструктуры в Украине.

Предметом деятельности АО«Хвиля» является:

а) оказание потребительских услуг по обеспечению водой, приему и очистке сточных вод;

б) разработка и внедрение экологически чистых технологий в водоснабжении, водоотведении и очистке стоков;

в) строительство, реконструкция и ремонт инженерных коммуникаций (сетей), сооружений и других объектов производственного и непроизводственного назначения;

г) внешнеэкономическая и коммерческая деятельность;

д) предоставление населению, предприятиям, организациям финансовых, кредитных, инвестиционных, транспортных, охранных и других видов услуг.

В. Сведения об эмиссии ценных бумаг

1. Уставный фонд АО«Хвиля» заявлен в сумме 15 000 000 000 (пятнадцать миллиардов) карбованцев. Оплаченная часть уставного фонда в результате первого выпуска акций составила 1 000 000 000 (один миллиард) карбованцев.

2. Решение о второй эмиссии акций принято на собрании учредителей 25 мая 1994 года (протокол № 5).

3. Уставный фонд АО«Хвиля» разделен на 3 000 000 (три миллиона) акций, номинальной стоимостью 5 (пять) тысяч карбованцев каждая.

4. Структура выпуска акций — 300 000 (триста тысяч) привилегированных именных акций на сумму 1 500 000 000 (один миллиард пятьсот миллионов) карбованцев, 300 000 (триста) тысяч акций на предъявителя на сумму 1 500 000 000 (один миллиард пятьсот миллионов) карбованцев и 2 400 000 (2 миллиона четыреста тысяч) акций на сумму 12 000 000 000 (двенадцать миллиардов) карбованцев.

5. Владельцы акций имеют право:

участвовать в общем собрании акционеров и быть избранным в органы управления АО«Хвиля»;

пользоваться преимущественным правом на приобретение акций последующих выпусков;

получать дивиденды в размере, пропорциональном количеству акций;

получать часть имущества АО«Хвиля» в случае его ликвидации в размере, пропорциональном количеству акций;

в первоочередном порядке получать продукцию (работы, услуги), производимую АО«Хвиля»;

получать информацию о деятельности АО«Хвиля».

6. Держатели привилегированных акций имеют преимущественное право на получение фиксированного дивиденда в размере 15 % годовых от номинальной стоимости акций, а также пользуются приоритетом перед другими акционерами при распределении имущества АО »Хвиля» в случае его ликвидации.

Владельцы привилегированных акций не имеют права участвовать в управлении АО«Хвиля». Курсовая стоимость простых и привилегированных акций на фондовом рынке может быть различна.

7. Данные о порядке выпуска ценных бумаг:

сроки распространения ценных бумаг:

25 июня 1994 г. — 25 декабря 1994 г.;

место распространения: Украина, страны СНГ, за рубежом;

данные о ценовых и расчетных условиях выпуска;

цена реализации ценных бумаг: первые 10 календарных дней с момента начала реализации — по номинальной стоимости, а далее по курсу, исходя из спроса и предложения;

в случае превышения уровня подписки производится возврат в 2-недельный срок сумм, превысивших планируемый объем эмиссии;

в процессе размещения акции продаются как юридическим, так и физическим лицам с оплатой как наличными деньгами, так и по перечислению;

форма расчетов: национальная валюта Украины на момент эмиссии, СКВ (по курсу Национального банка на момент заключения сделки);

на всю сумму приобретенных акций покупателю бесплатно выдается один сертификат, удостоверяющий владение акциями.

Владельцам акций выдается сертификат серии А — простые именные акции, серии Б — привилегированные акции и серии В — акции на предъявителя.

8. Данные о получении доходов по ценным бумагам:

размер дивидендов по акциям определяется ежегодно общим собранием акционеров по итогам каждого финансового года;

выплата дивидендов осуществляется один раз в год;

дата платежа: три месяца со дня проведения общего собрания акционеров;

дивиденды выплачиваются в соответствии с действующим законодательством Украины. На получение дивидендов имеют право держатели акций, приобретенных не позднее чем за 30 дней до объявления даты начала выплаты дивидендов.

Факторы риска

Возможные факторы риска в деятельности эмитента:

непоследовательность экономической политики государственных органов;

политическая нестабильность в обществе.

Щоб піти вперед, треба повернутися назад. До академічної школи

ХУДОЖНИК Феодосій Гуменюк з тих шістдесятників, котрі хрущовську відлигу сприйняли щиро і всерйоз. Він народився на Вінниччині. У 1965—1971 роках учився в Ленінградському інституті живопису, скульптури та архітектури імені Іллі Рєпіна. Тепер наближається до свого 53-річчя. Як митець формувався не завдяки тискові суворого вчительського «я», а всупереч. Природний талант давав йому на це право. Плюс допитливість й цікавість. І, звичайно, величезна можливість академічної школи задовольнити внутрішню потребу студента художнього вузу розкрити в собі щось таке, що підсвідомо відчував. Атмосфера Ленінграда тих років сприяла цьому. Як українець, буквально на генному рівні задовольняв спрагу в пізнанні рідної історії. Благо, що ленінградські бібліотеки не спопеляли праці Грушевського, Драгоманова, Костомарова, Дмитра Яворницького, Бориса Грінченка та інших видатних українців, заборонених на той час на рідній землі. В Ермітажі й Російському музеї висіли шедеври знаменитих земляків, засновників славнозвісної Академії мистецтв — Лосенка, Левицького, Боровиковського. Тут незримо був присутній геній Тараса Шевченка... У місті над Невою традиційно знаходили собі притулок незатребувані українські таланти. Хоч і тут був негласний припис: що можна, а що — ні. Тільки-но молоді художники почали заявляти про себе як неординарні особистості, відразу ж з ними почали розправлятися.

Знамениту виставку в Москві на лоні природи, де були репрезентовані й молоді ленінградці, а серед них і Феодосій Гуменюк, зрівняли з землею бульдозерами, за якими пішли трудящі з лопатами — мовляв, на суботник... Деякий час той авангардний напрям мистецтвознавці так і називали — бульдозерний. Одна з картинних виставок у місті над Невою виявилася з одностороннім рухом. Міліція виводила авторів картин (і нашого Феодосія Гуменюка) під конвоєм, а глядачів, звісно, туди не пустили. Крім авторів, так більше ніхто цю виставку й не побачив. А скільки взагалі було неприємностей... Потім власті вирішили з тими неприємностями розібратися дуже просто: взяли й повиселяли непокірних художників за межі колиски революції.

Показово, що Гуменюк, як і його побратими, ні на кого за таке свавілля не образився. Нижче ви прочитаєте, як митець мислить і говорить про творчість узагалі, з чого абсолютно стане ясно, що він логічно й не міг затаїти на когось зла.

Та зрештою наша розмова з Феодосієм Максимовичем Гуменюком, лауреатом Державної премії України ім. Т. Шевченка, керівником майстерні історичного живопису Української академії мистецтва точилася зовсім про інше. А півроку тому він нарешті повернувся із своєю родиною на рідну землю... Про це вони мріяли з дружиною практично всі роки, коли перебували за межами України.

— Що ви хочете віддати своїм учням?

— Творчість — річ тонка, бо можна вбити талант. Завдання Академії не виховувати талант, а зберегти його, підтримати високим рівнем академічної школи. Тобто виховати майстра. От тоді до ремесла обов'язково додається талант і випускник таки стане Майстром. Не всі, звісно, ними будуть. Але ми повинні випускати професіоналів. (Сміється: «Сам боровся з професіоналами, завдавав їм чимало клопотів. Та вони були того варті»).

Художник Феодосій Гуменюк: «Байками про успіх наших авангардистів на Заході мене не купиш»

Власне, я б хотів дати своїм учням основу, й нехай ідуть власним шляхом.

— Вони зможуть знайти його?

— Якщо ми допоможемо їм, дамо високий орієнтир у мистецтві.

— Як же розпізнати цей орієнтир?

— Найперше, це вивчення зразків світового мистецтва минулого та енергії сучасного. Власне, на чому побудована концепція Санкт-Петербурзької академії мистецтв? Її закладали, до речі, як наші українські художники, так і французькі, німецькі. Тобто поєдналися найкращі школи європейського мистецтва, що дало чудову базу для професіоналізму. І цей високий професіоналізм тримається там досі.

— Чому ви, художник, широко відомий, пішли все ж викладати?

— Бо мав велику образу за те, що нам довго морочили голови авангардизмом, сюрреалізмом, конструктивізмом, абстракціонізмом тощо. А нам потрібні справжні професіонали... Щоб їх виховати, треба мати, на що рівнятися. Коли я познайомився із шедеврами Лувра, зрозумів — от де рівень, от де можна шукати ідеал. Майбутні митці повинні бути оточені такими зразками з перших же кроків навчання. Візьміть США, їх художні музеї, приватні колекції. Американці не шкодували грошей на видатні зразки мистецтва. Платили папірці, а зібрали в країні шедеври з усього світу — це без перебільшення. Й ми повинні зрозуміти, що свої, вітчизняні, таланти, треба виховувати на найвищих зразках.

— Так наші нинішні авангардисти нахваляються, що Захід приймає їх на «ура!» — в парижах, віднях, мюнхенах...

— Мене такими байками не купиш. Я ж трохи знаю це життя. Так, можна почути — чи то на виставці, чи то в якійсь галереї — оце картина! Оце зразок! Не поступається західному! Правильно. Не поступається західному маразму. А порівняйте цей витвір з Делакруа, Пуссеном. Ви досягли їхнього рівня? Ні! Бо вони мали таку школу, такий рівень художньої культури, що нам сьогодні й не сниться. Знаєте, що б я зробив, якби мав таку можливіс Узяв би чоловік двадцять хлопців і чат, найкращих студентів з нашої Академії, й відрядив би їх до Італії, Франції — вчіться, люди добрі, працюйте над копіями в тих музеях... Держава від цього тільки б виграла. Це один варіант. А другий — надав би можливість утримувати більші майстерні відомим художникам.

— Тобто?

— Відомо, що в майстерні Рубенса свого часу навчалося 40 чоловік. І щоб потрапити до нього, стояла чер Це ж який був авторитет, орієнти нашим молодим треба допомогти, підтримати їх.

— Феодосію, чи не здається вам, що ми зараз з вами занадто жаліємо нашу доблесну молодь? Вас, по-моєму, зовсім не жаліли свого часу, чи не так?

— Мене? Та мене й не треба було жаліти, підтримувати. Художник і так щаслива людина. Вона щаслива тим, що здатна до творчості. А творити і бути внутрішньо вільним можна і в тюрмі також.

— ???

— Бачите, йдеться про те, що д ховний простір заполонює досить швидко, хоч і непомітно, ширвжиток, сурогат культури — посередність, сірість. От у чому біда. У нас нема культу високого мистецтва. Згадайте, як Брюллов писав у Італії видатне полотно «Останній день Помпеї». У його майстерні завжди юрмився народ — то була подія. А коли він привіз до Росії свій шедевр, то значимість цього факту можна було прирівняти хіба що до виграної Росією битви... Ви бачили подію подібного масштабу в нас? От про що мова. І все через те, що Брюллов одержав освіту. Це був Майст звичайно, геній... Забуваються повстання, переворо[illegible] така подія, як виставка однієї геніальної картини, живе в пам'яті, в історії.

— І все ж, яка картина сучасних наших художників наближається до такого рівня?

— Художники, автори таких картин, виростуть обов'язково, якщо правильно побудувати систему їх навчання.

— Будемо сподіватися. Дякую за розмову.

Вела розмову
Людмила БАРАНЕВИЧ.

На фоторепродукції: Феодосій Гуменюк. Веснянки. Полотно, олія. 1987 р.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

- ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 364559.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311141.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».